

UTRIP OBČINE
LUKOVICA

Rokovnjac

23/1

INFORMATIVNO
ZABAVNI
ČASOPIS

Poslana plačana pri pošti
225 Lukovica

Letnik 3 - št. 1

Prosinec (januar) 2001

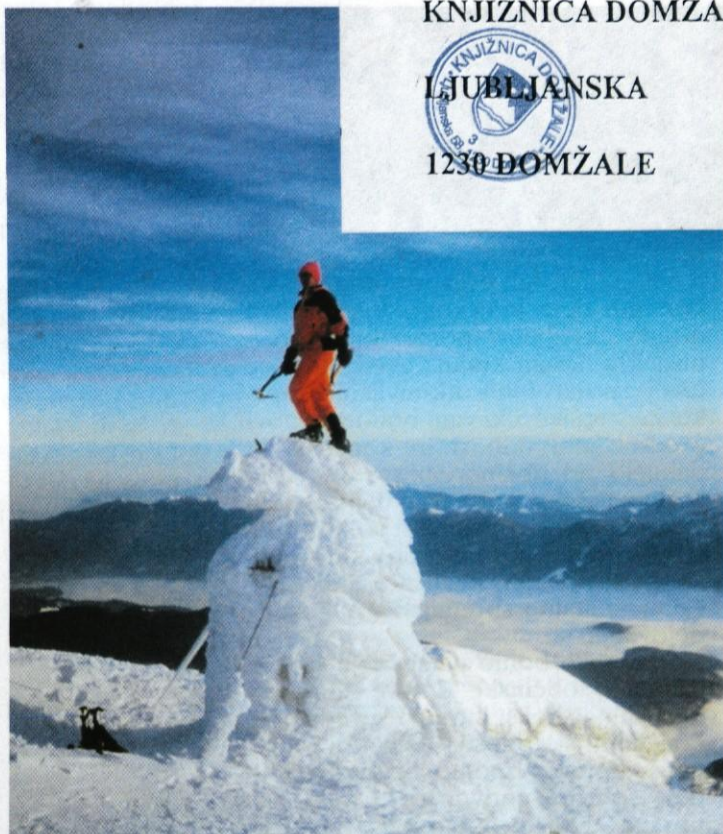
IZDAJA OBČINA LUKOVICA v nakladi 1550 izvodov.

ma v gorah

omlad v dolini

Roman na Aljaževem stolpu

epotci v Šentvidu

KNJIŽNICA DOMŽALI

LJUBLJANSKA

1230 DOMŽALE

Uredili bomo vodooskrbo!

OBETAJO SE VSEBINSKE SPREMEMBE

Lepo smo se poslovili od starega leta in novo, ki ga pričenjamo, kaže tudi na spremembe pri vsebini Rokovnjača. To, da smo na lukoviški strani na internetu (naslov www.lukovica.si), vam je najbrž že znano, saj je prvi odziv prišel tudi že iz Bolivije, kar pomeni, da smo kar dobro segli preko meja naše občine. Seveda pa prav ta dostopnost našega glasila zahteva od članov uredniškega odbora še kvalitetnejše delo. Ob pogovoru z županom pa se je pokazalo, da smo v dosedanjem delu premalo pozorno spremljali delo občinskih organov, komisij, kakor tudi delo krajevnih skupnosti in drugih družbeno pomembnih organizacij v našem kraju. Seveda smo se takoj zavzeto lotili odpravljanja napake. Že v tej številki vam bodo v osnovi predstavljeni odbori in komisije, ki delujejo pri občinskem svetu. To ne bodo natančna poročila o delu, ampak le seznanjanje o delu, kot so jih predstavili predsedniki odborov in komisij. V naslednjih številkah lahko pričakujete stalno spremljanje njihovega delovanja.

Prav tako bomo natančneje spremljali delo občinske uprave, županov trud za naš boljši jutri, pa seveda delo krajevnih skupnosti, delo zdravstvenega doma, vzgojno izobraževalno delo šol, preventivno delo policijske uprave, delo civilne zaščite in gasilskih enot, pa ne nazadnje tudi delo političnih strank. Upamo pa, da bodo vsi navedeni tudi omogočili neposredno spremljanje svojega dela in da bomo o vseh aktivnostih tudi obveščeni. Čim manjkrat želimo opisovati dogodke in delo le po pripovedovanju,

saj se ve, da novica iz druge roke nikoli ne da prave podobe. Upam, da se bodo vsi imenovani zavedali, da Rokovnjač ni rumeni tisk, da torej ne zapisujemo stvari, ki bi ljudem ali organizacijam škodovala, temveč le stvari, ki so prebivalcem naše občine v korist in spodbudo ter jim omogočajo realnejšo sliko o delu in vplivih na naše življenje.

To pa seveda ne pomeni, da bomo ostale dogodke spremljali manj zavzeto. Še vedno bomo veseli vsakega dopisovalca, ki nam bo sporočal utrinke iz življenja v naši dolini. Predvsem nas kakor tudi vas zanimajo gospodarske in kmetijske novice, naračevalne akcije, ki jih bo gotovo vodilo novo ustanovljeno društvo, pa tudi kulturniki, športniki, turistični delavci in lovci bodo v našem časopisu vedno našli prostor.

Zaradi širitve kroga bralcev pa bomo segli včasih tudi preko meja naše občine ter tako prispevali k sodelovanju in sožitju s sosednjimi občinami in njihovimi prebivalci. Gotovo bo za vas, drage bralke in bralci, zanimivo vedeti, kaj se dogaja na pravnem, kulturnem in športnem področju pri sosedih.

Primerjava dela domžalske občine na našem prostoru z delom lukoviške občine bo objavljena verjetno v marčevski številki.

Rokovnjača bomo pripravljali redno mesečno in ga objavljali na internetu na navedenem naslovu, seveda pa tudi v dosedanjih oblikah, v kolikor bo za tisk dovolj denarja.

Urednik

ČESTITKA

11. februarja bo naš župan gospod **Anastazij Živko Burja** dopolnil 70 let.

Ob tem življenjskem jubileju mu iskreno čestitamo in želimo še veliko uspehov na poslovnem in političnem področju.

Uredništvo Rokovnjača

Kulturno društvo Janko Kersnik vabi na zanimivo potopisno - alpinistično predavanje

Mateja Mošnika

PERU

to je v petek,
26. 1. 2001, ob 19. uri v dvorani
Kulturnega doma
v Lukovici.

Zanimivo predavanje bo spremljano s kvalitetnimi krajinskimi in gorskimi diapozitivi.

Ljubitelji narave in potovanja iskreno vabljeni.

OBVESTILO

KONCERT BARITONISTA **MATJAŽA ROBAVSA**
IN CITRARJA **TOMAŽA PLAHUTNIKA**,

KI JE V DECEMBRU ZARADI BOLEZNI ODPADEL,
BO 9. FEBRUARJA OB 19.30 V KULTURNEM DOMU V LUKOVICI.

ORGANIZATOR KD JANKO KERSNIK LUKOVICA PA BO Z MOŠKIM
PEVSKIM ZBOROM TUDI GOST TEGA KONCERTA.

Vstopnice so v predprodaji: - Gostilna RUS Šentvid pri Lukovici
- Mini market GP Trojane
- Trgovina VELE Krašnja
- Trgovina DOMINO Lukovica

Vstopnice bodo na voljo tudi uro pred pričetkom koncerta.
Seveda veljajo tudi vstopnice, kupljene v decembru.

Uredniški odbor:

Člani: Maja Smrkolj, Joško Jakopič,
Vinko Jeras, Iztok Obreza,
Marta Lavrič, Marijana Grošelj

Lektor: Ivica Ogorevc

Tehnični urednik: Božo Stupica

Glavni in odgovorni urednik:
Vili Golob

Rokovnjač izhaja
v nakladi 1550 izvodov,
prejemajo ga vsa gospodinjstva
na dom.

Naslov: Lukovica 46
1225 Lukovica
www.lukovica.si

Tisk: Kočevski tisk

ŽUPAN JE PREDSTAVIL SVOJE VIDENJE

Gospod župan, naporno leto je za vami. Kaj vam je prinašalo zadovoljstva in kaj vas je motilo?

Misliš reči, naporno leto je za nami, kajne? Strinjam se, da je bilo naporno leto, ampak zdi se mi, da bo letošnje napornejše. Najprej naj se vsem zahvalim za noveletne čestitke in lepe želje. Prejšnje leto je Občina Lukovica dosegla največji vzpon v šestletnem obdobju, kajti proračun je dosegel blizu milijarde in s tem denarjem se že da kaj napraviti. Moram pa poudariti, da sem takoj po volitvah začutil pritiske, kar pa ni dobro za nobeno občino, najmanj pa za lukoviško. Zelo sem bil presenečen, ne nad rezultatom volitev, ampak nad gotovimi svetniki, ko nekdo po pol leta ni prišel na svet, potem pa hoče vse zminirati. Če bodo ostali svetniki nasledili takim provokacijam, se občini slabo piše. Na splošno sem zadovoljen na vseh področjih, razen pri dogovarjanju. Tega pa v šestih letih nismo dosegli. Lani nismo realizirali izgradnje otroškega vrta, vendar ga moramo v letošnjem letu zgraditi. Seveda pa smo namesto tega obnovili in opremili dvorano v Lukovici, tako da je sedaj primerna za kulturne prireditve. S šolo sodelujemo korektno. Posebej z ravnateljico in upam, da bo tudi šola več koristila dvorano. Pa tudi društev imamo veliko, ki jo lahko koristijo. Sicer bi skoraj morali zaposliti človeka, da jo bo upravljal. Seveda bi bilo bolje, da bi se ta društva sporazumela in bi s svojimi programi zapolnila sedanjost kulturno vrzel. Vidim, da bi moral take povezave voditi en človek, pa tudi za naprave v dvorani bi moral skrbeti. Seveda pa nisem zadovoljen tudi z gradnjo avtoceste, za katero se rok izgradnje stalno odmika. Tako se težave občine in prebivalcev kopičijo, saj zato zaostaja tudi naš razvoj. Predvsem nastajajo problemi pri izgradnji kanalizacije in vodovoda. Prav voda je bila največja težava preteklega leta. Za prevoze vode smo v preteklem letu plačali gasilcem preko pet milijonov. Zato upam, da bom svetnike prepričal, da bomo za vprašanje vodooskrbe namenili več sredstev. Sicer pa menim, da je bilo letošnje leto za Občino Lukovica uspešno.

Pripravljate proračun za tekoče leto.

Ali boste pred sprejetjem sklicali vse predsednike krajevnih skupnosti, da z dogovorom dosežejo soglasje za investicijska dela, zlasti pri infrastrukturi, tako da bodo njihovi plani realni in ne le želje?

Zakon določa, do kdaj morajo krajevne skupnosti oddati svoje plane. Prav nobena ni tega storila. Res so plani prejšnjih let takšni, da bi ves občinski proračun ne mogel pokriti njihovih zahtev. Sicer so na zadnji seji občinskega sveta svetniki sprejeli, da se asfaltira nekaj cest že iz letošnjega proračuna, kar znese že skoraj toliko, kolikor je letos

namenjeno za ceste. Poleg tega bomo urejali javne vodovode, kot sem že rekel, in tako bo ves proračunski denar, ki gre za komunalo, porabljen. Seveda bomo skrbeli za kulturna društva in športnike, prav bi bilo, da ustanovijo zvezo. Tako bi lahko sami delili sredstva, ki jih je žal premalo. Če bi ljudje primerjali, koliko so dobili od prejšnje občine, bi videli, da vsi dobijo še vedno dosti več. To bi moral kot urednik raziskati in narediti primerjavo. Še to. Ljudje mi prinašajo potrdila, da so plačali veliko samoprispevka, podpisujejo jih predsedniki krajevnih skupnosti. Zdaj ne vem, ali podatki niso točni ali pa je bil ta denar porabljen neke drugje. To se pravi: glede na vsoto, ki je bila pobrana, se je pri nas premalo naredilo, ali pa so podatki netočni.

Pogovor z županom - dela nikoli ne manjka

Za napredek Občine je potrebno sporazumevanje in skupno delo. Kakšen je prispevek političnih strank k tej usmeritvi?

Vedno sem govoril o povezovanju. Vedno sem govoril o gospodarstvu. Seveda sem tudi jaz v politični stranki. Sedaj je domokracija in politične stranke so za kontrolo. Seveda so ene stranke v poziciji in druge v opoziciji. Svetniki imajo določene izpade, vendar jim ne morem toliko zameriti, razen seveda tistim, ki se sej ne udeležujejo in tudi njihovi prispevki v komisiji, kamor sem koga predlagal, niso bili v redu. Prav zato sem sklenil, da skličem vse predsednike komisij in oba podžupana, da se pogovorimo o viziji razvoja Občine. Potem se bomo o tem pogovorili na svetu. Političnih strank pa ne maram sklicevati. Res da nekateri svetniki pravijo, da bi lahko imeli več sej sveta, vendar mislim, da bi le svetniki morali bolj prebrati gradivo, da bi bile seje krajše. Občinsko vizijo bom predstavil tudi zavodu "Naš laz", ki dela strategijo razvoja naše občine. Rad bi še opozoril, da smo pri nas pri prostorskem planu uredili skoraj vse črne gradnje, za katere smo s

sekretarko z ministrstva za prostor šli na teren in na licu mesta dokazali, da je legalizacija potrebna. Niti ena stavba se ni porušila, ampak na to ljudje pozabljajo.

Mnogi se pritožujejo nad nerazpoznavnostjo delovanja občinskih organov. Ali boste s seznanjanjem o delu le-teh v našem glasilu prispevali k boljši obveščenosti ljudi?

Gospod novinar, jaz bi takole rekel: seje naših odborov niso tajne in zato tudi naša občina izdaja ta časopis, da pišete o našem delu. Seveda smo mi za to, da se piše, saj je naše delo javno. Vendar pa morajo ljudje časopis prebrati. Nekateri vedno samo nergajo. Vedno je tako: v tistih vaseh, kjer so ljudje za to, se je ogromno naredilo, tam kjer ljudje samo nergajo, naredijo pa nič, ni narejenega nič. Tako je nekda in bo še vedno tako.

V preteklem letu je bil izveden počitniški program, ki je obsegal osem izletov, na katerih se je mladina seznanjala s posebnostmi naših pokrajin. Program je v celoti podprla le Krajevna skupnost Lukovica. Ali bo Občina v bodoče podpirala take programe in s tem prispevala k usmerjanju mladih k pozitivnim vrednotam?

Na to vprašanje bom težko odgovoril, ker župan ni pristojen za to. Glede na to, da ima občina letos za 15 % okrnjen proračun, s tem ne mislim, da ne bi podpiral tega programa. Mlade je treba usmerjati pravilno, k poštenosti, k slovenstvu. Mislim, da bodo svetniki zainteresirani, da to vsaj simbolično podpremo.

Starši ugotavljajo različnost v ceni "šole v naravi" v primerjavi s sosednjimi šolami. Ali občina prispeva toliko manj sredstev v ta namen, ali pripisujete višjo ceno slabši organizaciji, ali morda višjemu standardu naše šole v naravi?

Mislim, da o tem razpravlja svet staršev. Vendar sem o tem govoril tudi z ravnateljico, ki mi je dejala, da ljudje o tem nimajo razčiščenih pogledov. Občina Lukovica za socialno šibke otroke vedno prispeva, ne vem pa, zakaj naj bi prispevala tudi za take, ki jim ničesar ne manjka. Pravijo: vsi otroci so enaki; seveda, zato pa mi prispevamo za socialno šibke, da so otroci približno enaki. Socialno šibki pa naj pridejo do nas s prošnjo. Ogorčen sem, da gredo nekateri tako daleč, da v zvezi s tem govorijo, naj pazijo, koga volijo. To je za mene zelo podlo. Prav bi bilo, da bi bilo zares za vse enako, vendar bi tu morala več sredstev prispevati država.

Občina med drugim zagotavlja osnovno zaščito prebivalstva z nakupom opreme za gasilska društva in financiranjem izobraževanja. Kako ocenjujete opremljenost in usposobljenost gasilskih enot?

Prejšnja gasilska zveza se je razdelila na več zvez, ne na željo Lukovice. Sedaj Gasilska zveza Lukovica deluje že tri leta in rad bi videl, da bi ti raziskal, ali je sedaj boljše ali slabše. Zdi se mi, da Gasilska zveza ni zadovoljna s sredstvi,

ki jih je dobila. Res da so vozili vodo in s tem pridobili gotova sredstva. Zdi se mi, da so to dobrodošla sredstva. Podpiramo nabavo vsem društvom za osnovna sredstva. Zelo sem ponosen na civilno zaščito in gasilce, ker delajo za stonj, seveda pa bo sredstev več, ko se Občina izkoplje iz osnovnih težav. Občina ima strategijo, da vse vasi oskrbimo z osnovno infrastrukturo, potem bo vse lažje, saj bo tudi za požarno varnost bolj poskrbljeno. Mislim, da čez dve leti, ko mi poteče mandat, ne bo veliko teh problemov ostalo. Seveda pa bo to hitreje urejeno, če bodo sodelovali tudi ljudje. S tem bodo ljudje tudi dobili vse pogoje, da razvijajo dodatne dejavnosti na kmetijah, saj v Evropski uniji naše kmetijstvo brez tega ne more preživeti. Zaenkrat imamo zemljo še sorazmerno čisto, in to bi morali izkoristiti.

Kdaj predvidevate pričetek gradnje obrtne cone?

Za pričetek take gradnje ni sredstev, dokler ne zagotovimo infrastrukture. Študijo o razvoju dela "Naš laz" smo dopolnili še z drugo študijo, (kamnolomi, smetišča) vendar se študiji ne ujema in sedaj moramo najprej razčistiti, kaj napraviti v zvezi s tem. Za obrtno cono imamo rezervirane tri cone. Ena so Prevojske gmajne, kjer ljudje nasprotujejo vsaki gradnji, druga je v Lukovici in tretja v Krašnji, kjer bo verjetno še najmanj zapletov z zemljišči. Problem je tudi energetski, saj je bila naša občina z električno energijo oskrbovana samo z ene strani, kar bomo sedaj odpravili, in zatem se bo lahko pričelo. Seveda pa tudi ni toliko zanimanja za gradnjo, saj se je z denacionalizacijo sprostilo kar nekaj zgradb, ki jih sedaj zasedajo podjetniki. Pa tudi morebitni graditelji sprašujejo, kako je s prevozi otrok in izobraževanjem in tako je vse povezano. Gremo se tudi turizem, kot vsa Slovenija. Ampak turistov ne bo, če bodo ob cesti videvali smeti in druge odpadke.

Kako ocenjujete sodelovanje ljudi pri načrtovanju in udeležanju razvoja občine?

Nekateri so zelo zainteresirani, toda vsi pričakujejo tudi soinvestiranje Občine. Vendar moramo izkoristiti njihovo zanimanje saj to je kapital, zaradi katerega lahko pričakujemo razvoj in napredek v našem kraju.

Hvala lepa za današnji pogovor. Veliko ljudi, pripravljenih na sporazumevanje vam želim, in veliko mirnih dni, v kolikor so lahko sploh mirni na županskem stolu.

Res vse več ljudi prihaja sem z zadetimi, ki sodijo povsem drugam. Posebej sedaj, ko gradimo toliko cest, prihaja do situacije, ko so ljudje prepričani, da je določeno zemljišče njihovo, saj ga je obdeloval že njihov oče, v zemljiški knjigi pa je že desetletja vpisano kot občinsko. Ampak enkrat moramo razčistiti tudi te stvari.

V. G.

PREŠERNOV DUH NI OD MUH

je bil naslov prireditve, ki so jo pripravili na Osnovni šoli Janka Kersnika na Brdu. Pravzaprav je bil to hkrati dan odprtih vrat. Ves dopoldan smo si lahko ogledovali zanimive izdelke učencev in tudi izdelavo nekaterih. Pripravili so tudi tekmovanje z naslovom Prelepa Gorenjska. Teme so bile zelo različne, mladi tekmovalci pa zelo dobro pripravljeni. Obiskovalcev je bilo veliko, čeprav je potrebno priznati, da so bili v večini starši otrok. Izdelke učencev je bilo mogoče tudi kupiti. Predstavljeni so bili tudi razni krožki, vrhunec dneva pa je bila

vsekakor proslava, kjer so se izkazali prav vsi nastopajoči. Govorjena beseda in recitacije so se prepletale z glasbenimi nastopi zborov in posameznikov, ki so pokazali veliko zavzetost pri izvedbi. Ob koncu programa pa nas je čakalo presenečenje. Prvič je nastopil učiteljski pevski zbor. Vsekakor so dali zgled, vreden posnemanja, pri nas poslušalci pa vzbudili željo, da bi jih še večkrat slišali.

Res se je to dogajalo v decembru, vendar menim, da je ta zakasnela objava tega lepega dogodka vseeno na mestu.

V. G.

Zaplesali so tudi

Dvorana je bila polna

Občina Lukovica na podlagi 4. člena Pravilnika o oddajanju neprofitnih stanovanj v najem (Uradni vestnik Občine Lukovica št. 7/00) objavlja

RAZPIS ZA ODDAJO NEPROFITNEGA STANOVANJA OBČINE LUKOVICA V NAJEM

I.

Predmet razpisa je enosobno mansardno stanovanje v izmeri 27,60 m² s pripadajočim kletnim prostorom v izmeri 5,60 m² v stanovanjskem bloku na Prevojah, št. 160 in pripadajočim zunanjim parkirnim prostorom.

II.

Upravičenci za pridobitev neprofitnega stanovanja v najem

Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati prosilci, so:

1. da je prosilec polnoleten
2. da so prosilec in ožji družinski člani državljani Republike Slovenije
3. da imajo prosilec in njegovi ožji družinski člani stalno prebivališče v Občini Lukovica najmanj pet let pred objavo razpisa in na tem naslovu dejansko prebivajo
4. upravičenci za pridobitev neprofitnega stanovanja v najem so tudi državljani, ki so upravičeni do dodelitve socialnega stanovanja v najem, če imajo zagotovljeno pomoč pri uporabi stanovanj skladno s predpisi, ki urejajo socialno varstvene pravice.

Za ožje družinske člane se štejejo zakonci prosilca ali oseba, s katero živi prosilec v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti (nepretrgoma najmanj pet let pred

objavo razpisa), njuni otroci oziroma posvojenci, starši in posvojitelji ter osebe, ki sta jih po zakonu dolžna preživljati.

Na razpisu za oddajo neprofitnih stanovanj v najem ne morejo sodelovati lastniki stanovanj, ki so stanovanje odkupili skladno z določbami stanovanjskega zakona o privatizaciji stanovanj in državljani, ki so lastniki stanovanja ali stanovanjske hiše.

Na razpisu za oddajo neprofitnih stanovanj v najem ne morejo sodelovati tudi tisti, ki jim je bilo v času do uveljavitve stanovanjskega zakona že dodeljeno družbeno stanovanje in so po sklepu sodišča stanovanjsko pravico izgubili.

III.

Dokumenti, s katerimi se dokazuje upravičenost do neprofitnega stanovanja:

Prosilci - upravičenci dokazujejo upravičenost do stanovanja z naslednjimi dokumenti:

- izpolnjen obrazec za pridobitev neprofitnega stanovanja v najem ter prilogami:

1. potrdilo o državljanstvu prosilca in ožjih družinskih članov
2. potrdilo o stalnem bivališču (z navedbo od kdaj) in številu družinskih članov
3. potrdilo o premoženjskem stanju prosilca in njegovih družinskih članov
4. ustrezní dokument, s katerim izkazuje stanovanjski status (najemna ali podnajemna pogodba)
5. izvid zdravniške komisije I. stopnje pri Zavodu za zdravstveno zavarovanje Slovenije (kadar prosilec oz. njegovi družinski člani dokazujejo trajno obolenje, težje ozdravljivo bolezen ali duševno obolenje)
6. odločbo centra za socialno delo o priznanju statusa invalida (kadar prosi-

lec oz. njegovi družinski člani dokazujejo invalidnost I. oz. II. stopnje.

IV. Razpisni postopek

Prosilci, ki se želijo javiti na razpis, dobijo obrazec, s katerim se bodo javili na razpis, v tajništvu Občine Lukovica, Lukovica 46, 1225 Lukovica.

Vloge morajo prosilci oddati osebno v tajništvu Občine Lukovica, najkasneje do 20. februarja 2001, do 12. ure.

V roku 60 dni po izteku razpisnega roka bo Odbor za družbene in društvene dejavnosti določil seznam upravičencev za oddajo neprofitnega stanovanja v najem in ga objavil na oglasni deski Občine Lukovica.

Prosilce, uvrščene na prednostno listo za oddajo neprofitnih stanovanj v najem, se o njihovi uvrstitvi obvesti s sklepom.

Vloge prosilcev, ki ne bodo izpolnjevali razpisnih pogojev ali bodo vloge oddali po končanem razpisu, bodo zavrnjene s sklepom.

IV. Višina najemnine

Višina najemnine za neprofitna stanovanja se določi na podlagi odloka o metodologiji za oblikovanje najemnin v neprofitnih stanovanjih (Ur. list RS, št. 23/00) oziroma v skladu z veljavnimi predpisi.

V. Končne določbe

Na podlagi uvrstitve na prednostno listo direktor občinske uprave izda sklep o dodelitvi socialnega stanovanja v najem. Stanovanje bo oddano v najem upravičencu takoj po sklenitvi pogodbe.

Vse dodatne informacije dobite na Občini Lukovica, Lukovica 46, 1225 Lukovica, tel. 72 35 119.

Občinska uprava
Direktor občinske uprave
Vinko Pirnat, l.r.

NADOMESTILO ZA UPORABO STAVBNEGA ZEMLJIŠČA (NUSZ)

Pojasnilo k vrednosti točke za izračun nadomestila - 2. del

V decembrski številki Rokovnjača smo pojasnili, zakaj je vrednost točke za nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča (v nadaljevanju NUSZ) v Občini Lukovica večja kot v sosednjih občinah.

Ker je veliko občanov iskalo pojasnila na Davčni upravi RS v Domžalah in na občini, vam še enkrat podajamo nekaj dodatnih pojasnil.

1. V letu 2000 je bila odmera NUSZ opravljena sorazmerno pozno (v mesecu novembru) zaradi preverjanja novega Odloka o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča v Občini Lukovica s strani Davčne uprave RS in njihovega računskega centra.

2. V letu 2001 bo odmera opravljena v mesecu aprilu in bo nadomestilo možno plačati z dvema položnicama, kot je bilo to običajno v preteklih letih.

3. Ker je občinski svet na decembrski seji umaknil z dnevnega reda po-

višanje vrednosti točke NUSZ, bo v letu 2001 vrednost točke enaka kot v preteklem letu (2,2 SIT m²)

4. Prihodki od NUSZ so šteti med lastne prihodke občine. Če jih občina s svojimi predpisi ne pridobi, se za dvakratno vrednost nepridobljenih sredstev zmanjša proračun občine (seštevek nepridobljenih sredstev, ki jih je dolžna

pridobiti občina in zmanjšana finančna izravnava s strani države zaradi zmanjšane višine predpisanih lastnih prihodkov občine).

5. V tabeli vam podajamo izračune za NUSZ za leto 2000, za različna naselja v občini in sosednjih občinah (primer za stanovanjski objekt s skupno površino 100 m²)

kraj	skupaj točk	vrednost točke	skupaj nadomestilo NUSZ
Lukovica	43	2,2	9.460 SIT
Prevoje-Šentvid	41	2,2	9.020 SIT
Rafole	30	2,2	6.600 SIT
Krašnja	35	2,2	7.700 SIT
Blagovica	35	2,2	7.700 SIT
Trojane	35	2,2	7.700 SIT
Zlato Polje	25	2,2	5.500 SIT
Češnjice	27	2,2	5.940 SIT
sosednje občine			
Moravče	390	0,22	8.580 SIT
Dob	460	0,2242	10.313 SIT
Trzin	590	0,2242	13.228 SIT
Rova	420	0,2242	9.416 SIT

Občinska uprava

12. SEJA OBČINSKEGA SVETA

Prvo polovico mandatskega obdobja tega občinskega sveta je le-ta zaključil z 12. sejo v ponedeljek, 11. decembra. Seja je prvič potekala v prenovljeni dvorani Kulturnega doma Janka Kersnika v Lukovici. Na dnevnem redu je bilo 19 točk, vendar so člani sveta na predlog g. Milana Drčarja na začetku seje umaknili 2 točki, in sicer obravnavo in sprejem stališč do pripomb in predlogov iz javne obravnave in javne razgrnitve osnutka sprememb in dopolnitev prostorskega plana Občine Lukovica ter obravnavo in sprejem sklepa o povišanju cene vodarine v Občini Lukovica. Glede umika prve točke občinski svet ni razpravljal o razlogih za takšno odločitev, medtem ko je pri umiku druge točke kot razlog navajal neupoštevanje odbora za komunalne dejavnosti, prostorsko planiranje in okolje, ki je predhodno razpravljalo o predlogu povišanja cene vodarine.

Med pomembnejšimi točkami, ki se nanašajo na poseg v našo dolino zaradi izgradnje avtocest, je bila seznanitev z osnutkom lokacijskega načrta za glavno cesto Želodnik-Mengeš-Vodice na odseku Želodnik-Mengeš z obvoznico Mengeš. Del te ceste namreč v Želodniku posega v območje Občine Lukovica; tako je občinski svet opravil tudi prvo obravnavo predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Domžale (za območje Občine Lukovica), pri tem pa zahteval, da se predvideno štirikrako križišče v Želodniku preoblikuje v petkrako in se tako zagotovi dostop do bodoče industrijske cone Občine Lukovica. Svet je zahteval tudi izgradnjo pešpoti in kolesarske steze od Želodnika do Prevoja. Obe zahtevi bo občinski svet v času javne obravnave posredoval kot pripombi na predlog sprememb in dopolnitev prostorskega plana.

Za večjo uveljavitev reda na področju trgovine in gostinske dejavnosti je svet sprejel dva odloka: Odlok o določitvi dejurštev prodajaln in pogojev za prodajo blaga zunaj prodajaln v Občini Lukovica ter Odlok o merilih in pogojih za določitev podaljšanega obratovalnega časa gostinskih obratov in kmetij, na katerih se opravlja gostinska dejavnost v Občini Lukovica. Prvi odlok v skladu z zadnjimi spremembami zakonodaje uvršča prodajo ob nedeljah med dejurstva, pri čemer je potrebno upoštevati tudi merilo javnega reda in miru. V času dejurstev (torej ob nedeljah in praznikih) bodo tako predvidoma odprte le trgovine z živili. Obratovalni čas vseh prodajaln odobri pristojni organ občinske uprave, in sicer vsaj 15 dni pred nastopom leta, za katero bo obratovalni čas veljal. Enako velja tudi za gostinske lokale in kmetije, na katero se opravlja gostinska dejavnost; ker je eno

glavnih meril za odobritev podaljšanega obratovalnega časa (to je pred 6. uro jutraj in po 22. uri) javni red in mir, morajo gostinski lokali predhodno pridobiti tudi mnenje krajevnih skupnosti. V primeru kršitev pogojev za delovanje v tem času občinska uprava lahko dovoljenje tudi prekliče.

Zaradi dolgih razprav in odločanja o statusu krajevnih skupnosti v naši občini občinski svet še vedno ni uskladil statuta občine s spremembami in dopolnitvami Zakona o lokalni samoupravi, kar bi sicer moral storiti že do maja 1999. Na jesenski seji v preteklem letu je svet dokončno sklenil, da krajevnih skupnosti ostanejo pravne osebe, da torej v pravnem prometu nastopajo v svojem pomenu in za svoj račun, tako kot doslej. Tako je svet na tej seji obravnaval osnutek novega občinskega statuta in ga posredoval v 30-dnevno javno razpravo.

Občina Lukovica ima v lasti in oddaja v najem neprofitna stanovanja (1 v

Domžalah, 4 v Šentvidu in 3 na Trojanah), v letu 2000 pa je pridobila tudi stanovanje v novem bloku na Prevojah. Vsa stanovanja, razen zadnjega, so zasedena; za stanovanje v Šentvidu pa bo stanovanje oddano v najem izbranemu prosilcu. Zato je občinski svet sprejel Pravil-

nik o oddajanju neprofitnih stanovanj v Občini Lukovica v najem; ta med drugim določa upravičence za pridobitev takega stanovanja, oblikovanje prednostne liste ter najemnine. Omenjamo najpomembnejša določila: prosilci morajo biti polnoletni in morajo biti (tudi ožji družinski člani) državljani Republike Slovenije. Stalno prebivališče morajo imeti v Občini Lukovica, in sicer najmanj pet let pred objavo razpisa, na tem naslovu pa morajo tudi dejansko prebivati. Merila za sestavo prednostne liste so: stanovanjski status (prosilec stanuje pri starših ali je podnajemnik), bivalne razmere, stanovanjske razmere (površina stanovanja, v katerem prebiva), družinske, splošne socialne ter zdravstvene razmere. Dodatno merilo pa je čas bivanja na območju Občine Lukovica. Tako bo na podlagi omenjenega pravilnika v glasilu Rokovnjac objavljen javni razpis za vložitev vlog prosilcev za pridobitev neprofitnega stanovanja v najem.

Poleg omenjenih točk je občinski svet sprejel še rebalans proračuna občine za leto 2000, s katerim je zagotovil dodatna finančna sredstva OŠ Janka Kersnika Brdo za ogrevanje, ki je preteklo leto predstavljalo večji strošek zaradi večjih podražitev kurilnega olja. Svet je sprejel tudi informacijo o sklepu župana za začasno financiranje proračuna občine za leto 2001; tako se bodo do sprejetja proračuna za letošnje leto za financiranje funkcij občine uporabljala sredstva do višine, sorazmerne s porab-

ljenimi sredstvi v enakem obdobju v proračunu za preteklo leto.

Zaradi novonastale Občine Trzin je bilo potrebno uskladiti tudi vse akte, kjer vse občine (pravne naslednice bivše Občine Domžale) nastopajo kot ustanovitelji javnih zavodov. Tako je občinski svet sprejel Odloke o spremembah naslednjih odlokov: Odloka o ustanovitvi javnega zavoda Zdravstveni dom Domžale, Odloka o ustanovitvi OŠ Roje, Odloka o ustanovitvi Knjižnice Domžale ter Odloka o ustanovitvi Glasbene šole Domžale. Pri vseh gre le za formalno potrebno usklajevanje, kjer poleg ostalih občin kot ustanovitelj nastopa še Občina Trzin.

Svet je razpravljal še o nadaljnjem statusu objekta počitniškega doma na Krku, kjer ima Občina Lukovica 12 % solastninski delež. Ker je prvenstveni namen tega doma organizacija šole v naravi, kolonij in raznih taborov, naša osnovna šola pa letuje drugje (najpogosteje v Savudriji), poleg tega stroški vzdrževanja skokovito naraščajo, bo Občina Lukovica svoj solastninski delež ponudila zainteresiranim občinam.

Občina Lukovica se je vključila tudi v pripravo regionalnega razvojnega programa osrednje slovenske regije. Njena vključitev na vseh nivojih regionalnega sodelovanja je potrebna ne le z vidika zakonske opredelitve, temveč tudi zaradi možnosti pridobivanja sredstev državnih skladov in skladov Evropske unije pri uresničevanju programov in projektov širšega značaja.

Mojca S.

ODGOVOR ŽUPANA NA VPRAŠANJA OBČANA S KORENA:

1. Izmere in odpise zemljišč posameznih lastnikov, po katerih potekajo javne ceste in javne poti, je potrebno še urediti, vendar je za to potrebno več sredstev in časa, saj trenutno stroški za izmero enega km ceste znašajo ca. 800.000 SIT. Takih nerešenih zemljiško-knjižnih zadev glede neurejenih cest in poti je v Občini Lukovica še 120 km, kar pomeni naložbo v višini 100 MIO SIT. Za to pa je potrebna dobra presoja in planska odločitev, ne samo odločitev župana, ampak tudi drugih pristojnih, npr. krajevnih skupnosti. Dejstvo namreč je, da smo večino teh "odprtih" zadev podedovali od nekdanje skupne domžalske občine, ki izmer in odpisov ni nikoli izvedla.

2. Čiščenje občinske poti Kompolje-Korno stane letno okoli 500.000 SIT, kar so stroški režijskega obrata. Sanacija brežin ob omenjeni cesti je predmet projekta, ki je ocenjen na 30 MIO SIT, zato menim, da je trenutno še vedno smiselno dosednji način dela, saj sredstev ni dovolj in se izvajajo le dela, ki so v načrtu.

ŽUPAN:

Anastazij Živko Burja, l.r.

O DELU ODBOROV IN KOMISIJ OBČINSKEGA SVETA

Na županovo pobudo smo povprašali predsednike odborov in komisij o njihovem delu. Pripravili smo nekaj vprašanj in prepustili imenovanim, da odgovorijo po lastni presoji. V tej številki vam objavljamo le nekaj odgovorov, v naslednji pa boste izvedeli še o ostalih odborih.

Pripravili smo naslednja vprašanja:

Kakšne so naloge odbora (komisije, sveta)?

1. Koliko članov šteje vaš odbor?

2. Kako bi ocenili delavnost članov odbora?

3. Kakšne so bile vaše naloge v preteklem letu?

4. Kako je vaše delo vplivalo na sklepe občinskega sveta in na življenje v prostoru?

5. Kakšne so vaše naloge v tem letu?

OBČINSKI ODBOR ZA GOSPODARSTVO, OBRT, KMETIJSTVO IN TURIZEM

Predsednik Franci Avbelj

Petčlanski odbor deluje in daje predloge Občinskemu svetu predvsem s področja gospodarskega razvoja Občine Lukovica.

Kako bi ocenili delavnost članov odbora, kakšne so bile vaše naloge v preteklem letu?

Redno se sestajamo s polno udeležbo, kadar so potrebe o ureditvi gradiva, ki zajema področje kreditiranja obrti, kmetijstva in stanovanjskih posojil. Občina Lukovica vsako leto namenja določeno vsoto v proračunu namenska sredstva za pomoč pri razvoju gospodarskih dejavnosti. Mnogokrat je bil primer, ko smo se sestali v enem dnevu ali dveh, pregledali gradivo, zavzeli sklepe in je šla zadeva naprej.

V preteklem letu je bilo dodeljeno dvajsetim prosilcem posojilo za obrt in kmetijstvo v sodelovanju z LB Domžale in NKS Domžale in štirinajstim prosilcem za stanovanjsko posojilo. V mesecu maju smo se predstavili v turističnem pomenu – ponudbi Občine Lukovice na cvetlični razstavi v Arboretumu Volčji Potok.

V primerih, ko primanjkuje denarja za kredite in ob pobudah, idejah za razvoj občine, predlagamo Občinskemu svetu, da potrdi naše predloge in amandmaje, posebno kadar se sprejemajo finančni proračun in rebalans proračuna. Tako smo Občinski svet in

odbor pristopili k projektu razvoja Občine, ki ga pripravlja zavod za razvoj podeželja Naš laz. Izvedbo priprav z zavodom izvaja občinska uprava, župan v sodelovanju z našim odborom in odborom za komunalo, prostorsko planiranje in okolje. Tako moram pohvaliti dobro sodelovanje med Občinskim svetom, odborom, upravo in županom, le s pripombo, da bomo morali nameniti še več denarja v proračunu za gospodarski razvoj občine.

V letošnjem letu bo potrebno nadaljevati z vsemi dosedanjimi deli. Pomembno bo aktivno sodelovanje pri gradnji avtoceste, pobude in pripombe pri preiščleni izrabi prostora, posebno zazidalnega. Jezero pod Gradiščem naj bi uredili tako, da bo resno namenjeno tudi v turistične namene. Potrebno je razmisliti, kako ohraniti čisto vodo v jezeru z ureditvijo kanalizacijskih sistemov in naravno ohraniti dopadljivo. Dela za bodoče je dovolj, pogrešam več skupnih dogovorov, sodelovanja s turističnimi delavci, obrtniki, kmetovalci (dopolnilne dejavnosti) in več denarja za razvoj.

ODBOR ZA KOMUNALNE DEJAVNOSTI PLANIRANJE IN OKOLJE

Predsednik Janko Hrovat

Naloge odbora so: reševanje problemov na komunalnem področju, spremljanje poslovanja Komunalno stanovanjskega podjetja oziroma sedaj Javnega komunalnega podjetja PRODNİK, obravnava in priprava raznih odlokov s komunalnega in prostorskega področja, ki jih sprejema Občinski svet ter obravnava in sodelovanje pri komunalno prostorskih vprašanjih in problemih na območju občine.

Odbor šteje pet članov, in sicer Janez Hrovat (podžupan) – predsednik in člani Janez Miklavc, Milan Drčar, Franci Cerar ml. (podžupan) in Kamilo Domitrovič.

Z delovanjem članov odbora sem zadovoljen, tako z udeležbo na sejah kot s prispevkom posameznih članov, saj so vse naloge, ki so nam bile zaupane, seveda v okviru pristojnosti, tudi izvršene.

V teh dveh letih smo obravnavali in pripravljali različne odloke, ki jih sprejema Občinski svet, med drugim Odlok o oskrbi s pitno vodo, Odlok o

odvajanju odpadnih in padavinskih voda, Odlok o opuščenih vozilih, Odlok o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča. Obravnavali smo idejne zasnove otroškega vrtca, pri čemer moram poudariti, da smo prvi nasprotovali arhitekturni zasnovi objekta. Obravnavali smo zazidalni načrt v Lukovici in Šentvidu, osnutke ureditvenih načrtov Blagovica 1 in Blagovica 2, osnutek ureditvenega načrta območja kamnoloma Lukovica, osnutek lokacijskega načrta za cesto Želodnik – Mengeš – Vodice, sodelovali pri problemih s tako imenovano pobočno varianto trase avtoceste v Blagovici, pripravljali smo o pomanjkanju pitne vode, vodnih virih, črpalnih vrtinah za pridobivanje pitne vode, opravljali smo ogleda na terenu v zvezi z opuščenimi občinskimi potmi in pripravljali predloge za nadaljnji postopek oziroma odkup teh poti zainteresiranim, sodelovali z zavodom Naš laz pri oblikovanju razvojnega programa in razvoja občine, obravnavali smo probleme v zvezi s kamnolomom v Lukovici, ravno tako smo posredovali pri nezadovoljstvu občanov pri izvajanju dimnikarske službe. Redno spremljamo delovanje režijskega obrata v Lukovici in na koncu smo obravnavali in pripravili stališča do predlogov in pripomb osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega in srednjeročnega družbenega plana občine.

Občinski svet je do sedaj sprejel skoraj vse predloge, ki smo jih na odboru obravnavali oziroma pripravili, razen sprejetja dolgoročnega in srednjeročnega družbenega plana občine, ker je bila točka z dnevnega reda umaknjena zaradi nejasnosti v predloženem gradivu.

Seveda, vsem ljudem je težko ustreči. Tam, kjer so se uredile asfaltne ceste, pa so ljudje hvaležni.

Da bi dobro sodelovali in da bi bili vidni uspehi na komunalnem področju kot do sedaj.

KOMISIJA ZA SPREMLJANJE PRIPRAV IN GRADNJE AVTOCESTE

Predsednik Janez Miklavc

Komisija je bila ustanovljena leta 1995, ko so se v občini pričele izvajati aktivnosti v zvezi z lokacijskim načrtom za avtocesto na odseku Blagovica – Šentjakob.

Naloga komisije je koordinacija med občani, krajevnimi skupnostmi, občino in predstavniki DARS-a, zastopanje interesov občanov oziroma občine ter pregled, preučitev in posredovanje gradiva občinski upravi za obravnavo na Občinskem svetu.

Posredovanje predlogov in priporočil predstavnikom DARS-a, na osnovi natančne preučitve gradiva in načrtov, upoštevanja terenske situacije in interesa in potreb občanov.

Po sprejetju uredbe o lokacijskem načrtu za avtocesto na odseku Blagovica - Šentjakob, pa komisija spremlja izvajanje gradnje, posreduje pri pripombah in zahtevah, ki jih imajo občani ali krajevne skupnosti do izvajalcev ter občasno poroča županu in Občinskemu svetu v zvezi z aktivnostmi pri gradnji avtoceste.

Komisija šteje sedem članov: in sicer Janez Miklavc - predsednik in člani Tomaž Cerar, Marta Keržan, Brane Močnik, Franci Barlič, Primož Smerkolj in Zdravko Prašnikar.

Delovanje članov komisije je dobro. Redno so sodelovali na sejah komisije, ogledih trase avtoceste in ostalih spremljajočih objektov na terenu ter konstruktivno sodelovali s svojimi pripombami in pripombami, posredovanimi preko krajevnih skupnosti.

V preteklem letu so bili obravnavani posamezni problemi krajevnega značaja. Opravljeni so bili razgovori s krajanji pred začetkom gradnje tunela zaradi pojasnjevanja samega postopka gradnje in pogojev, ki jih takšna gradnja zahteva. Obravnavana je bila poborna varianta avtoceste v Blagovici, ki pa ni uspela zaradi nasprotovanja nekaterih občanov. Obravnavali smo dovozne poti za komunikacijo med obema stranema počivališč v Lukovici in črpalno postajo za črpanje goriva za kmetijsko mehanizacijo. Redno spremljamo oziroma opozarjamo investitorja na graditev - sanacijo križišč in pločnikov, ki so sestavni del ukrepov, ki jih je investitor dolžan izvesti vzporedno z gradnjo avtoceste. Obravnavali smo tudi izvoz iz kamnoloma.

Najbolj pomembno delo je bilo opravljeno v prvem mandatu, ko se je sprejemal lokacijski načrt avtoceste. Pozorni smo bili največ na vsebino tekstov in načrtov, ki vsebujejo tudi predvideno realizacijo objektov na avtocesti in ob njej in zadevajo interese občanov in kraja (rešitve nadvožov, počivališč, dovoznih poti, komunalno energetskih vodov in podobno).

Komisija se ukvarja tudi s problemi na glavni cesti G1-10, na kateri je ugotovljenih 15 kritičnih mest (križišča,

pločniki), za katere so bili v zadnjih štirih letih izdelani ustrezni projekti.

Komisija spremlja tudi realizacijo posameznih kritičnih mest. Nekaj lokacij je bilo že urejenih, žal pa prepočasno operativno delo, predvsem SCT-ja ne prispeva k hitrejšemu izboljšanju prometne varnosti. Časovno zamudo pa je pripisati tudi birokratiziranim postopkom pri pridobivanju soglasij lastnikov zemljišč.

Pisna poročila in predlogi komisije so bili na Občinskem svetu praktično v celoti sprejeti, občasno z nekaterimi dopolnitvami ali pa konkretnimi zahtevami za ureditev problemov s strani investitorja.

Lahko rečem, da je bil odnos občinske uprave do komisije in njenega dela korekten in takšno sodelovanje si želimo tudi v prihodnje.

Stalna naloga komisije do dokončanja gradnje avtoceste je komunikacija med občani in občino na eni strani ter DARS-om in DDC-jem na drugi strani ter posredovanje in pomoč pri reševanju nastalih problemov pri gradnji avtoceste.

KOMISIJA ZA PRIZNANJA IN ODLIKOVANJA

Predsednik komisije za priznanja in odlikovanja je Ciril Smrkolj, ki mi je v kratkem pogovoru predstavil delo komisije.

Gre za občinsko komisijo, ki na predloge posameznikov, organizacij ali društev obravnava vloge za podelitev občinskih priznanj, ali pa sama predlaga svetu občine oz. županu določene osebe ali organizacije za podelitev posebnih priznanj.

Sestavlja jo pet članov, ki se vestno udeležujejo sklicev in aktivno sodelujejo pri oblikovanju predlogov.

V tem mandatu se je komisija sestala enkrat in svetu pripravila ustrezen predlog za obravnavo. Komisija sama ne odloča, temveč je posvetovalno telo sveta.

V prihodnosti bi bila ena izmed nalog komisije ta, da pripravi natančnejši program, poleg pravilnika, ki je sicer delno pripravljen in bi natančneje definiral ta priznanja. Mnenje g. Smrkolja je, da inflacija priznanj - ko se jih, kar je značilno predvsem za nove občine, skuša podeliti čimveč, ne vpliva pozitivno. Določiti bi morali izredno natančne kriterije, komu podeliti najvišje občinsko priznanje, komu priznanje za aktivnost, komu

letna priznanja. V prihodnem letu bi tako komisija morala pripraviti tak program in predlagati županu in občinskemu svetu spremembo obstoječega pravilnika.

Posebne vpliva na življenje in delo v prostoru komisija nima, je pa telo, ki obravnava predloge za odlikovanja. Stališče komisije je, da profesionalno delo, v okviru državne uprave in šolstva ne zasluži posebnih priznanj in da bi se tako predlogi, ki pridejo v obravnavo, morali nanašati na prostovoljno delo, posebej pogumna dejanja, oblike medsosedske pomoči in humanitarne oblike dela - sodelovanja na prostovoljni in neprofesionalni bazi, na področje kulture, športa, glasbe, ko gre za neorganizirane oblike udejstvovanja. Temu je potrebno tudi v občini nameniti posebno pozornost, še posebej ko gre za društvene dejavnosti.

KOMISIJA ZA MANDATNA VPRAŠANJA, VOLITVE IN IMENOVANJA

Predsednik Janez Bernot

Glavne naloge, ki jih ima komisija, so naslednje:

- Predlaga občinskemu svetu kandidatke za delovna telesa občinskega sveta in druge organe, ki jih imenuje občinski svet.

- Občinskemu svetu ali županu daje pobude v zvezi s kadrovskimi vprašanji v občini.

- Pripravlja predloge za občinski svet v zvezi s plačami občinskih funkcionarjev ter izvršuje odločitve občinskega sveta.

- Pripravlja sklepe o potrditvi mandata članov občinskega sveta ter sklepe o potrditvi mandata novega člana občinskega sveta v primeru prenehanja mandata.

- obravnava vprašanja, ki jih določa občinski svet.

Šteje pet članov.

Menim, da je komisija svoje delo opravljala korektno, izostankov na sestankih skoraj ni bilo, saj so bili vsi predhodno upravičeni.

Predlogi, ki so bili podani, so bili skoraj vedno sprejeti. Sodelovanje med komisijo in občinskim svetom je bilo pozitivno.

Naloge se iz leta v leto večinoma ponavljajo, oziroma so si zelo podobne. Največ dela je v začetku mandata, ko se imenujejo odbori.

Na ulicah Nice – slovenski sindikalisti v prvem planu

NICA: NE SAMO VRH EVROPSKE UNIJE – TUDI SINDIKALNI VRH EVROPE

Dan pred vrhom Evropske unije v Nici, torej 6. decembra, so bile množične demonstracije delavcev v organizaciji evropske konfederacije dela.

Cilj opozarjanja evropskega vrha je bil, zahtevati, da se v dokumente o človekovih pravicah zapiše tudi:

- pravica sindikatov do kolektivnih pogajanj
- pravica do stavke
- pravica sindikalnega delovanja prek državnih meja.

V Nici se je zbralo po ocenah organizatorjev osemdeset tisoč demonstrantov iz 45 evropskih sindikalnih organizacij. Med njimi nas je bilo 120 članov Zveze svobodnih sindikatov Slovenije, ki smo se na mirne in dostojanstvene demonstracije dobro pripravili in zato odigrali eno najvidnejših vlog. "Ekipa" pod vodstvom predsednika ZSSS Dušana Semuliča je odrinila iz Ljubljane 5. decembra zvečer. Na "Schengenski" meji smo bili kar dobro pretipani. Noč na voznja je pustila za seboj Italijo. Zjutraj smo bili na meji s Francijo. Izjemoma je bila notranja evropska meja izredno dobro zasedena tako z italijanskimi, še bolj pa s francoskimi obmejnimi uradniki. Tudi to poostreno kontrolo smo prečkali brez težav. Bilo je še toliko časa, da smo se za urico oddahnili v Monaku, potem pa naprej v Nico. Že pred mestom smo dobili policijsko spremstvo do parkirišč oziroma zbirnega mesta. Tu smo se srečali z Bolgari, Finci, Poljaki, Italijani, Španci, Angleži, Nemci, Belgijci...

Petčlanska delegacija s Hrvaške se je pripeljala kar z nami.

Naša kolona se je pripravila in opremila: rdeče sindikalne kape, zastave, pla-

stični telovnik z napisom "ZA SOCIALNO SLOVENIJO", dežniki, kajti deževalo je tudi, pa tudi brez piščalk ni šlo. Najbolj imenitne in opazovane pa so bile raglje.

Že v Ljubljani, ko se je zbralo dvajset tisoč sindikalistov, je bilo veličastno. Toda osemdeset tisoč (morda celo več), to pa je enkrat običutek, da Evropa vsaj v enem drži skupaj – v ohranjanju in razširitvi sindikalnih pravic – od Baltika do Balkana, od Gibraltarja do Šlezije... Slovenski sindikalisti smo doživeli tudi velik medijski odmev (ne doma, da ne bo pomote). Francoska TV je v Dnevniku pokazala prav našo skupino in smo ne samo sindikalno, temveč tudi drugače predstavili Slovenijo. Prav na čelu kolone je vihrala državna zastava. Prebivalci Nice so nas prijetno presenetili. Kljub povodni demonstrantov, kaotičnemu prometu, strogim policijskim nadzorom, so nas sprejeli z izjemnim odobravanjem na vsej poti. Česa takega v Ljubljani ne doživiš. Tri ure je trajala povorka in skoraj brez glasu (najmanj desetkrat smo zapeli samo Zdravljico), smo se vrnili k avtobusom, pospravili rekvizite in brž na pot. Zvečer še kratek postanek v San Remu na večerji, kjer je predsednik Semulič ocenil naš prispevek v Nici kot odmeven in koristen, tako za sindikat Evrope, še bolj pa za slovenske sindikaliste. Potem pa naprej spet nočna vožnja prek Italije v domovino. Bilo je naporno, priznam, toda občutja in doživetja v Nici odtehtajo tudi dve neprespani noči.

P.S.

Zakaj zapis tako pozno v Rokovnjaču? Prejšnji je žal že ušel v tisk. Zakaj o sindikatu v Rokovnjaču? Zato, ker je to prvi zapis o sindikalnem delu in ker so na demonstracijah sodelovali tudi trije občani lukoviške občine.

Milan Drčar

VABILO NA PREDAVANJA

Že več kot desetletje je v navadi, da v zimskem času organiziramo predavanja za starše. Udeležba je še vedno brezplačna. Pri izbiranju vsebin upoštevamo predloge staršev in priporočila Ministrstva RS za šolstvo in šport, ki želijo, da vam predstavimo temo Alkohol. Sami dodajamo na željo staršev temi s področja učenja in samospoštovanja.

Vsi starši si želimo, da bi naši otroci obšli pasti sodobnega časa in se razvili v odgovorne, samozavestne posameznike. Upamo, da se bodo izšolali in se uveljavili v poklicu, ki jih bo veselil. Pred njimi je še veliko dela, učenja in odpovedovanj, izzivov in preizkušenj. Kako jim lahko starši pri tem pomagamo, lahko razmišljate skupaj z nami na januarskih predavanjih v OŠ Janka Kersnika. Predavanj se lahko udeležijo tudi ostali, ki vas ponujene teme zanimajo. Prosimo vas, da zaradi priprave prostora in morebitnih ponovitev, svojo prisotnost najavite v tajništvo šole (7235020) ali na računalniški naslov Julija.Pelc@gest.arnes.si.

Prisrčno vabljeni!

Anica Pišel, spec. pedagoginja in terapevtka na oddelku za alkoholizem

PREPREČEVANJE ODVISNOSTI OD ALKOHOLA – Odvisnost od alkohola je eden najbolj pogostih problemov današnjega časa, ki ga v strahu pred drugimi drogami radi spregledamo. Kako se odvisnost razvije, kakšne so razlike glede na spol in količine so še dovoljen količine zaužitja alkoholnih pijač, da ne pride do odvisnosti?

16. 1. 2001 ob 17.00 uri

Lilijana Gracar, univ. dipl. pedagoginja

UČIM SE UČITI – Kako starši nadzorujemo svojega otroka pri učenju in mu pomagamo ter mu svetujemo. Utrjevanje učne snovi z miselnimi vzorci ter o sodelovanju staršev s šolo

23. 1. 2001 ob 17.00 uri

Julija Pelc, univ. dipl. psihologinja

RAZVIJANJE SAMOSPOŠTOVANJA – o samopodobi, samospoštovanju in razvoju identitete, sliki otroka s pozitivnim samovrednotenjem, kaj ga znižuje in o tem, kako lahko starši krepijo osebnost svojega otroka in mu pomagajo pri njegovih razvojnih nalogah.

30. 1. 2001 ob 17.00 uri

KAKO BOGATIMO

Spomnim se zim, ko sem se kot otrok lahko zgubila v snegu. Ob pogledu prvih snežink, ki so gosto padale na tla, sem pozabila popoldne oditi nazaj v šolo na krožek. Moj obraz se je prilepil na okno in ure sem zrla v ples beline. Še danes me po vseh teh letih prevzame prav tako lep občutek. Po tem dogodku se narava odene v snežni plašč miru. Koliko globoke tišine premore! Takrat se jaz odenem v topla oblačila in se podam ven v *darilo narave*. Stopam skozi tišino in sneg mehko pokriva utrujenost, sivino, ostrino.

Nehote mi spomin spet zdrsne v otroštvo. Zimske počitnice sem preživljala v Črni na Koroškem, v dolini "na koncu sveta". Še danes v sebi lahko prebudim poseben vonj teh rudarskih krajev in škripanje desk v skoraj 250 let stari hiše moje bice in dedija: on ves suh in droban, da se je kar izgubil v postelji, na katero je bil mnogo let priklenjen zaradi kapi. V kuhinji pa je dom grela s svojim velikim srcem bica, po statusu dedijevo pravo nasprotje, a tako mehka in pozorna. Spet darilo, *darilo družinskega ognjišča*. V tej toplini, ki je nato žarela še v meni, tudi najhujša zima ni bila več mrzla. Zunaj je kazal termometer pod -20 °C. Snega je bilo čez mojo otroško glavo, stopinje pod nogami so škripale, da se mi še danes ježi koža. In ledena skorja je bila tolikšna, da smo otroci skakali po njej in se ni ni udrla pod našo težo.

Skoraj ves december je bil okrašen, kakor ga je okrasila narava. Bilo je dovolj prostora, da smo gojili upanje in pričakovanje, da bomo dočakali noč, ko nas bo obiskal Mož, ki smo mu *pisali* in ga prosili za *darila*; majhne pozornosti, ki nas razveseljujejo in otrokom ohranjajo pravilčno domišljijo. Tik pred zdajci smo okrasili še naše okolje in v praznično vzdušje odeli naše domove. Kako lep vhod v praznične dni konec leta.

Letos zunaj ni snega. Narava skoraj že brsti, čisto prezgodaj. Pogled drsi skozi sivino neba in iz gozda se dvigajo meglice. Prazniki so za nami brez zelene beline. Le polno barvitosti. Kar preveč je je, da diši že po kiču. Povsod lučke, neonski napisi, svetleče izlozbe, ki vabijo k obilnemu kupovanju. Tudi sama sem se drenjala v tej potrošniški reki in se jezila nase, da mi je čas spet zdrsel skozi prste. Povsod hrup, glasna muzika, ljudje se zaletavajo vate, ko mrzlično tekajo od trgovine do trgovine. Po drugi strani pa nočem nakupovati že toliko pred prazniki, saj uživam, ko izbiram *darilca* za moje najdražje.

Pa ob tem pomislim, koga z njimi obdarujemo? Ali ne tudi sebe? Kaj darujemo? Ste prepoznali v darilu, ki ga darujete, tudi svojo željo zase? Koliko darujemo? Se otroci lahko zadovoljijo z malenkostmi, če jih že od malega navajamo na velika in draga darila? Otroci se učijo iz svojih izkušenj. Razmišljajo: "Če dobim lahko trikrat, zakaj ne morem še večkrat?" Dobivanje daril tako postane samo po sebi umevno, otrok se jih nauči sprejemati in včasih se zdi, kakor da ga nič več ne razveseli, prej razočara: "A samo to sem dobil!"

Ujeti v potrošništvo izgubljam izkušnje in domislice, s čim vse lahko darujemo. Pozabljam na prijazno besedo, čas, ki ga lahko nekemu poklonimo, drobne pozor-

Lepote pa gredo mimo nas

nosti, pogled v oči in nasmehe, *darilo prijateljstva*, knjigo in darila narave: poljsko cvetje, cvetje z domačega vrta, trave, kamni s potoka, ... Se smejite? Jaz se ne. Vse to so že bila darila, ki sem jih prejela in ki so me zelo osrečila.

Jaz v to verjamem. Verjamem, da človeka bogatijo majhne stvari. Prepričana sem, da se že od malega moramo naučiti osmišljati drobne trenutke, majhne stvari vsakdana. Reinhold Stecher pravi v knjigi *Sporočilo gora, da v vsem iščemo neki smisel, karkoli delamo in se trudimo; ne moremo drugače, kakor da s pogledom na smisel gremo skozi življenje*. Otroci in odrasli, ki v življenju izgubijo smisel, padejo v bivanjsko praznino, iz katere je izhod zelo težak, za nekatere celo nemogoč. Smisel nam pomaga, da sledimo zastavljenim ciljem. Lažje je, če imamo pri tem oporo prijateljev, a tudi prijateljstvo je treba graditi. Včasih gradnja

zastane, včasih jo rušimo do temeljev, a gradimo lahko vedno znova in znova.

Za konec bi vam rada podarila misel iz knjige M. Alboma *Modrost starega učitelja*. Če jo boste prebrali, boste lahko našli še več dragocenih sporočil.

"Zgodba pripoveduje o majhnem valu, ki poskakuje po oceanu in se ima strašno lepo. Uživa v vetru in svežem zraku - dokler pod seboj ne opazi drugih valov, kako butajo ob obalo.

"Moj bog, to je strašno," pravi val. "Glejte, kaj me bo doletelo!"

Nato pride drugi val. Vidi prvega, kako se čemerno drži in mu pravi: "Zakaj si videti tako žalosten?"

Prvi val pravi: "Ne razumeš! Vsi se bomo razleteli! Vsi valovi se bomo spremenili v nič! Ali ni to strašno?"

Drugi val pravi: "Ne, ti ne razumeš, del oceana si, ne val."

Julija Pelc

AKCIJA

OD 25.1.2001 DO 4.2.2001

KEKSI ALBERT 500g KRAŠ	199.90	SIT
SIR TOAST LISTIČI 180g	239.90	
KAVA CABARET 100g mleta	89.90	
ROGLJIČI 240g - 3 okusi	319.90	
WHISKY BLACK JACK 0,7 l	999.90	
NAPOLITANKE PODRAVKA 200g	129.90	
PAŠTETA GAVRILOVIČ 100g	189.90	
TOAL. PAPIR AMIOS 3 slojni 8/1	389.90	

SPINA

TRGOVINA ŠENTVID
tel.: 041 593 011

Od 26. 1. 2001 do 2.2.2001 bo potekala tudi redna mesečna akcija združenja cenejših.

KAR DOBREGA DANES LAHKO STORIMO MI, BOMO MORDA ŽE JUTRI POTREBOVALI SAMI

Splošno znano je, da se slovenski narod stara. Tam okrog sedemdesetega leta je marsikateri človek že potreben manjše ali večje pomoči drugih. Seveda to ni pravilo, kajti tudi pri osemdesetih ali devetdesetih se nekateri naši starši, dedki in babice kar dobro držijo, kakor je po drugi strani tudi res, da koga zadene kakšna nadloga že veliko prej in postane nebolj ali hudo potreben pomoči drugih.

Zakaj sem naredila takšen uvod? Nameni la sem se pisati o ljudeh, ki bodisi pomagajo takšnim pomoči potrebnim ljudem pri nujnih hišnih opravilih ali bolnim pri njihovi osebni negi. Center za socialno delo v Domžalah (v nadaljevanju CSD) oziroma oddelek za starostnike in invalidne osebe, katerega vodja je diplomirana socialna delavka Majda Hrovat, vodi in organizira programe usposabljanja izvajalcev pomoči na domu in negovalcev.

Štirideseturni program usposabljanja je razdeljen na več sklopov, kjer psiholog, zdravnik, diplomirani socialni delavci in patronažne sestre seznanjajo slušatelje, kako potekata delo in nega starostnikov, kakšne težave in bolezni pestijo starejše ljudi, tudi ljudi z motnjami v razvoju, kakšno pomoč najbolj potrebujejo itd.

K navedenemu bi rada dodala še tisto najpomembnejše - kakšna oziroma katera oseba naj bi to delo opravljala. Vsekakor mora biti prijazna, potrpežljiva, poštena, zanesljiva, humana. Pa nikar ne mislite, da je to samo žensko delo, tudi moški se odločajo za ta izredno humani poklic in zelo lepo so sprejeti pri uporabnikih pomoči.

Ker je takšna oblika pomoči vsak dan bolj in bolj potrebna, ker je obenem državna blagajna vse bolj in bolj prazna, CSD sprejema tudi prostovoljce, ki bi bili pripravljeni pomagati in se vključiti v to humano verigo pomoči. Verjemite mi, da noben denar ne odtehta hvaležnega stiska roke dedka ali babice in iskre sreče v očeh.

Milena Bradač

Učili smo se izdelovati vitraž

EXTEMPORE KRAŠNJA 2000

V decembru smo v KUD Fran Maselj Podlimbarski že enajstič gostili ljubitelje likovne umetnosti, ki so se udeležili našega extempora. Tokrat je ustvarjalo 38 slikarjev iz likovnih društev in skupin iz Domžal, Kamnika, Mengša, Krašnje in posamezniki iz drugih krajev. Med njimi pa so bili tudi akademski slikarji.

Ker vemo iz izkušenj, da je slikarju težko predpisati temo in tehniko, smo se odločili, da si jo izberejo sami. Tako se najlažje likovno izpovejo.

Delovni dan v Krašnji je bil likovno zelo zanimiv in bogat. Udeležencem smo ponudili delavnico, v kateri so se seznanili s tehniko vitraža. Ker je bilo zanimanje veliko, so delali v dveh skupinah, dopoldne in popoldne. Vsak si je izdelal tudi manjši vitraž. Delavnico je vodila gospa Sonja Markelj. Za vse je bilo to delo zanimivo, saj so se srečali z njim prvič. Ko niso

bili v delavnici vitraža, so slikali, skicirali motive v vasi, izdelovali grafiko.

V pestri ponudbi ustvarjanja je le nekaj slikarjev dokončalo svoje delo, ostali pa bodo svoje slike prinesli kasneje. Vsa dela bodo razstavljena na razstavi, ki bo odprta ob praznovanju Prešernovega dne.

Na razstavi ne bomo podeljevali nagrad za najboljša likovna dela, kajti vsa dela avtorji podarijo društvu in so za nas dragocena. V razpisu za letošnji extempore pa smo zapisali, da bomo vse slike prodali, sredstva pa namenili začetku priprav za gradnjo kulturnega doma, ki si ga prav gotovo zaslužimo.

V mesecu decembru smo iz zbirke slik, ki so nastale na extemporih v Krašnji, izbrali triindvajset slik kozolcev in jih odpeljali v Gradbeni center Slovenije, ki je v Ljubljani. Tam je Center za tehnično usposabljanje pripravil razstavo na temo kozolcev. Razstavljene so bile tudi makete, ki so jih učenci krašenske šole izdelali pred leti v projektni nalogi Vsi naši kozolci.

Vera Beguš

OPTIK

Martina Škofic

Ljubljanska 87, Domžale

DOMŽALE
LJUBLJANSKA 87
01/721 40 06

MENGEŠ
SLOVENSKA 24
01/723 89 80

NOVO V LUKOVICI - poleg gostilne "Furman"!

sadje zelenjava
MANGO

Nudimo vam dnevo sveže
sadje in zelenjavo
Ugodne cene
Pri večjih količinah nudimo
dodatni popust in prevoz

OZIMNICA Sezonske akcije

Delovni čas:
od 8. - 20. ure
nedelja: od 8. - 12. ure

Vabimo vas - ne boste razočarani!

PRAZNIČNI KONCERT LUKOVIŠKE GODBE

Praznični koncert

Tik pred prihodom novega leta se je tudi lukoviška godba odločila obdariti poslušalce s prazničnim koncertom. V goste so povabili Mestno godbo Kamnik, ki deluje že več kot stoletje. Prav ta godba je tudi pomagala z instrumenti, kakor tudi s posameznimi godbeniki pri začetnih koncertih naše godbe. S svojim kvalitetnim muziciranjem so dodobra ogreli poslušalce. Drugi del koncerta pa je izvajala lukoviška godba. Glede na kratek čas njenega obstoja, je treba priznati, da so se za koncert dobro pripravili. Mnogi smo bili presenečeni ob nastopu še enega gosta. Prvič se je predstavil dekliški pevski zbor Kulturnega društva Janko Kersnik. Veseli smo nove pridobitve v našem kulturnem prostoru. Živahni povezovalac je bil Matej Kotnik, ki je s svojo sproščenostjo prijetno poživil prireditev. Vsekakor pa smo posebno uživali ob skupnem nastopu obeh godb ob zaključku koncerta. Radetzky marš je bil vsekakor primeren zaključek koncerta. Navdušenje gledalcev se je kazalo tudi v nekajurnem druženju z godbeniki po končanem koncertu.

V. G.

ADI SMOLAR MED NAMI

Ob tednu otroka, vinotoka 2000, smo v šoli priredili koncert Adija Smolarja. Ko ga posluš, kako poje, kakšna besedila sestavlja in na kako simpatičen način vzpostavi stik z otroki, se zdi, da v njem še vedno živi nepokvarjen otrok, poln razumevanja in občutljivosti za sočloveka ter kritičnosti za dogajanja v nas in okrog nas. Dogodilo se je to, kar sem opazila že na njegovem koncertu v Cankarjevem domu. Tam so ob njegovih pesmih uživale in pele tri generacije, poslušalci med šest in sedemdeset leti. Pri nas v šoli so bili "uporniško" resni le mladostniki, ostali pa so se prepustili veselju, da je odpadel pouk. Za veselje in užitek, da je bil tako slaven mož med njimi, učencem ni bilo treba plačati kakor jeseni, ko so za prvi šolski dan otroke razveselila dekleta iz skupine "Power dancers". Nekaterim posameznikom to ni bilo všeč, pa vendar tudi sladkarije, kino ali druge priboljške v življenju moramo plačati. Adijev koncert pa smo učencem uspeli podariti za teden otroka s pomočjo Zveze prijateljev mladine Lukovica, podjetja Vibor in OŠ Janka Kersnika Brdo. V sodobni šoli naj bi poleg učenja otrokom omogočili tudi zadovoljitev drugih psiholoških potreb. Potreba po zabavi je ena od temeljnih potreb tako odrasčajočega kot odraslega človeka. Vendar je Adi več kot le preprosta zabava. Adi Smolar je lahko otrokom vzornik, ki jih poziva k

odgovornemu življenju, miroljubnosti in delavnosti. Seveda pa tudi v njegovih besedilih lahko prepoznamo klic k zdravemu življenju in ravno pravem razmerju med delom in zabavo. Nede lo vodi k neuspehu, alkohol pa v pogubo. Še bi lahko analizirali, a raje bi vam zaupala še drugi del, zaradi katerega je zame Adi tako prepričljiv in vreden spoštovanja.

Imela sem to srečo, da sem z Adijem doživela nekaj bližnjih srečanj že v času študija, ko je bil še sošolec moje "cimre" v študentskem naselju. Takrat še ni bil slaven mož, prevzel pa nas je s pesmimi, ki jih je kasneje tudi izdal. Pot do uspeha je bila zagotovo trnova in le človek z močno osebnostjo zmore na njej ohraniti vrednote in naravnost do ljudi in narave, kakor je to uspel Adi. Drobce sebe nam je tako razkril v tajništvu šole, kjer se je počutil tako prijetno, da je kljub mojemu pričakovanju, da bo odvihral naprej, ostal še skoraj celo uro in se z nami zapletel v prijeten pogovor.

Ko je stopil v tajništvo, je zagledal čebelo, ki ni našla poti ven. Takoj je spontano med pripovedovanjem stopil k oknu in ji pomagal najti pot na prostost. "Veste, meni je tako hudo, če se živalca matra." Ob njem te postane sram za vse muhe, ki si jih pokončal. Adi pa se, še vedno med pripovedovanjem, usede h klopi in nadaljuje: "Kakšen čudež narave, kakšen zapleten sistem, ta med čebelami. Živijo

tako kratek čas in kako so pridne in marljive! Mi pa jemo njihov med, *jemljemo ga kot samega po sebi umevnega*. Koliko izmed nas nas pa ve, da med nastane iz nektarja, ki dozori v čebelinem želodcu? *Kaj tudi v življenju ne jemljemo vse preveč stvari kar samih po sebi umevne?*" In nadaljuje: "Doma stanujem višje v bloku. V vsakem nadstropju je okno in na njem vselej polno muh in mušic. Ne morem jih videti, kako se mučijo. Vsem pomagam ven in tako v vsakem nadstropju do vrat stanovanja. Žena pa se čudi, kod sem hodil tako dolgo, ko prispev v stanovanje šele petnajst minut za njo in sinom. *Kaj se ljudje ne obnašamo večkrat tako kot muhe? Kako pogosto krožimo v krogu in ne vidimo izhoda, ki je čisto zraven nas.*"

Na koncu je vendarle moralo priti plačilo. Težkega srca je podal račun in se že v naprej opravičeval, če česa ne razumemo, naj pokličemo negovo ženo. Vidi se, da denar ni njegov gospodar! Rekel je še: "Veste, vam sem zaračunal, mnogim pa ne. Tistim, na podružnicah, ki so nekje na robu, njim mnogokrat ne. Pridem, odpojem, pa še darila jim večkrat prinesemo. Z nečim pa moram darila tudi kupiti." Toliko da se ni opravičil, ker je svoj nastop zaračunal. Z dobro voljo je dal še nekaj avtogramov za otroke, nečake ali kar tako, z risbico, ki jo je narisal zraven podpisa.

Julija Pelc

POTUJOČA KNJIŽNICA LUKOVICA

Pred božičem leta 1996 smo šli prvič na pot. Z nami je bil Božiček. Bila je huda zima, veliko snega, prava pravljica idila. Ponekod smo mi iskali otroke, drugod so nas že čakali. V nekaterih vaseh smo že takrat doživljali nepozaben sprejem.

Po novem letu smo začeli čisto zares. V vasi smo začeli prihajati določeno uro na štirinajst dni. Zavedali smo se, da bo tudi od naše točnosti, ustrežljivosti in prijaznosti odvisen uspeh knjižnice. Že prvo leto se je pokazalo, da delo ni bilo zaman. Številni bralci in število izposojenih knjig je potrdilo, da ljudje še vedno radi berejo. Všeč jim je, da pride knjižnica k njim. Danes imamo v Potujoči knjižnici Lukovica zelo raznolik krog bralcev – od tri in štiriletnikov, ki prihajajo z mamicami po slikanice, pravljice, glasbene in video kasete; pet in štiriletnikov, ki se pogosto sami ali ob bratcu pogumno napotijo v knjižnico; šolarjev, ki iščejo knjige, ki so jim všeč, ali pa knjige za bralno značko in obvezno branje, pogosto jih pritegnejo enciklopedije z vseh področij, najstnikov, ki kar grabijo po nekaterih tujih in naših avtorjih, pa srednješolcev, ki iščejo predvsem knjige, ki jih potrebujejo v šoli. Mamice si najraje izposojajo priročnike o vzgoji otrok, v splošnem pa ženske najraje sežejo po strokovni literaturi; po knjigah o zdravju, zdravi prehrani, zdravilnih zeliščih, cvetju, kuhanju, domu, po različnih nasvetih. Skoraj vedno pa vzamejo kakšno knjigo za dušo. Naše najstarejše bralke imajo nad 80 let. Nekateri bralci so pravi knjižni molji in zanje skoraj zmanjka knjig. Nekateri želijo brati določene knjige, ki pa jih v naši knjižnici nimamo. Zanje si knjige izposodimo v knjižnici Domžale.

Ko razmišljam, po katerih knjigah naši bralci najraje sežejo, moram pri mladih bralcih poleg enciklopedij in obveznega branja omeniti zbirke Knjižni pirati, Naj, Pet prijatelj, Baletni copatki ter avtorje

Sir.A.C.Doyle, Lorno Hill, Deso Muck, Ivana Sivca, Jožeta Rodeta, Primoža Suhadolčana, Roalda Dahla in druge. Odrasli pa poleg strokovnih knjig najraje sežejo po domačih povestih in pisateljih. Najbolj brani domači avtorji so trenutno Bogdan Novak, Karel Mauser, Ivan Sivec in Anton Ingolič. Od tujih avtorjev pa še vedno radi segajo po knjigah Clark Mary Higgins, Agathe Criste, Stulovi, Holtovi, Simmlu, Kingu, Konsaliku, Wintersovi in drugih.

Pohvalimo se z veliko izbiro dobrih strokovnih knjig iz najrazličnejših področij, in to najnovejših izdaj. Včasih so bralci presenečeni nad tako bogato izbiro.

V letu 2000 smo uvedli novi postajališči: Koreno in Spodnje Loke in se s tem še bolj približali bralcem. Ker ni bilo odziva na nagradna vprašanja v Rokovnjaču, objavljamo zdaj nagradna vprašanja in uganke kar v bibliobusu. Bralci jih radi rešujejo. Vsak mesec izžrebamo pet nagrajencev – na vsako dnevno progo enega. Nagrade so predvsem knjižne, v mesecu decembru pa smo imeli izlet v Ljubljano, kjer smo si ogledali Pionirsko knjižnico in bibliobus knjižnice Otona Župančiča, ki je pravi avtobus. Lahko rečem, da se je v vseh teh letih knjižnica "prijela". Tudi tam, kjer včasih ni bilo veliko bralcev, jih je vedno več. Menim, da ljudje cenijo to, da imajo tako blizu knjižnico.

Vsako leto obišče naše bralce na vseh postajališčih Božiček. Res da nima veliko časa, toda vsakega bralca z lepimi željami pospremi v praznični čas, za najmlajše pa ima simbolična darila in tudi bonbonov mu nikoli ne zmanjka. Naj se v imenu Božička in vseh, ki delamo v Potujoči knjižnici, zahvalim vsem tistim bralcem, ki so nam pripravili prisrčne sprejeme.

Tudi v knjižnici delamo inventuro, zato prosim vse tiste bralce, ki imajo knjigo že zelo dolgo doma, naj nam jo vrnejo. Če so se vam knjige pomešale, jo boste prepoznali po žigu (knjižnica Domžale ali knjižnica Kamnik).

Vsem bralcem želimo srečno, zdravo in zadovoljno leto 2001, s čim manj stresi in čim več prijetnih uric ob branju.

Boža Požar

IZLET S POTUJOČO KNJIŽNICO

V veliko veselje mi je, ko nas vsak drugi torek obišče kombi, na katerem piše POTUJOČA KNJIŽNICA. V tem kombiju so zložene knjige, katere si lahko izposojamo. Ta kombi vozi gospod Mitja, knjižničarki pa sta gospa Vera in gospa Božica. Povedati moram, da so vsi zelo prijazni.

V naši vasi nas je kar veliko, da si na ta način izposojamo in prebiramo knjige. Včasih pa si izposodimo tudi kakšno kaseto, da si ogledamo dober film.

Od jeseni pa je v naši potujoči knjižnici nekaj novega. Vsak mesec je zastavljeno novo nagradno vprašanje, na katero obiskovalci lahko odgovorimo. Z veseljem odgovarjam na zastavljena vprašanja. Tako se mi je to v mesecu oktobru tudi obrestovalo. Izžrebana sem bila in za nagrado sem se udeležila ogleda Pionirske knjižnice v Ljubljani. Lepega dne smo se s kombijem odpeljali v Ljubljano na ogled Pionirske knjižnice, obiskali smo tudi ljubljanski grad. Povedali so nam, da je Pionirska knjižnica v Ljubljani prva knjižnica, ki jo obiskuje veliko bralcev knjig. Trenutno najbolj brana pa je knjiga Harry Potter. V tej knjižnici se dogajajo razne stvari (krožki, igranje igrice, čitalnica). Vsak mesec izberejo knjigo meseca. Potem smo šli na ljubljanski grad, kjer je krasen razgled. Zelo mi je bilo všeč.

Na poti domov smo si ogledali še prvo potujočo knjižnico. Ta se razlikuje od naše, da je večja. V njej je veliko več knjig, kaset in CD-jev. Preživela sem lep dan, ki mi bo ostal v spominu.

Tina Pogačar

TROJANSKI PEVCI PA PRIDNO VADIJO

Spet sem bil na obisku pri pevskem zboru LIPA na Trojanah. Zadnji petek v decembru bi mislil, da se bodo posvetili samo proslavljanju novega leta, saj so to počeli zadnjih štirinajst dni povsod, kamor sem prišel. No, trojanski pevci so vseeno vadili, bolj na kratko, so rekli, pa vendar sem imel priliko slišati kar nekaj zanimivih pesmi. Njihov zborovodja Rado z Vranskega je tih in delaven mož. Uživa v petju in tudi sam zapiše prenekateri napev. Ljubezen prevladuje v tem človeku in jo deli med ljudi, s katerimi se druži. To se opazi tudi pri vzdušju med pevci. Človek dobi občutek, da je prišel v dobro družino, kjer vsi najdejo razumevanje za vsakogar. Njihove pesmi so stare narodne, nekaj pa jih je napisal njihov zborovodja, vendar tudi te zvene enako. Premalo poznamo njihovo petje, zato sem jih povprašal, če bi hoteli pripraviti celovečerni koncert v Lukovici. Pristali so. Kdaj pa bo ta koncert, bomo izvedeli, ko se dogovorim s pristojnimi v občinskem središču. Vsekakor jih bo vredno slišati.

V. G.

Brez vaje ne gre

KONCERTI BOŽIČNIH PESMI

*"Nocoj je svetla noč,
po zvezdah velikih jo slutim,
nocoj je svetla, svetla noč,
v ledeni samoti jo čutim.*

*Nocoj je svetla noč,
kak jasno zvonovi zvonijo
nad našo vasjo..."*

Že 2000 let se iz neskončne večnosti vedno znova spuščas na Zemljo, božična skrivnost. Z nezemeljsko milino obliješ človeški rod, z novo svetlobo prežariš pota zgodovine in se učlovečiš v novo upanje za odrešenje. Prinašaš mir in trošiš na vrata vesti. Postavljaš vprašanja in daješ odgovore o smislu bivanja. Pomirjaš in zbližuješ, počlovečuješ in trošiš milost. Nobeno srce ne more ostati zaprt pred tvojim orožjem, ki mu je ime Ljubezen. Ta absolutna Ljubezen je pred 2000 leti spremenila svet in obrnila tok človeških iskanj. Na vsako noč božjega rojstva je bil svet boljši in lepši. In nikoli prej ni bilo človeštvo tako žejno tvojega sporočila, kot na prelomu našega tisočletja. Kajti človeško srce bo vedno hrepenelo po toplini in se zaupljivo dvigalo preko meja doumljivosti. Vsaka božična noč diha svetost.

S temi besedami je mešani pevski zbor Šentviški zvon letos začel svoje koncerte božičnih pesmi: v domu v

Šentviški zvon

Žejah in v cerkvah v Blagovici, Mekinjah, v Kozjem in v domačem Šentvidu. Večno lepe in mlade, že kar ponarodele melodije so se ob orgelski spremljavi Primoža Krta (v Kozjem ga je "nado-meščala" sestra našega novega pevca Matevža Kinka, Bernarda Kink), citrah Tomaža Plahutnika in skrbno roko g. Karla Leskovca, zlivale v veseli slavospev veselega sporočila ob jaslicah. Poglobile so ga še instrumentalne skladbe s flavto, ki jih že vrsto let izvaja Adela Ramovš. Polne cerkve so bile dokaz, kako ljudje

potrebujejo in spremljajo to lepoto in pesem. Še dolgo ne bomo pozabili pri-srčnega sprejema in razpoloženja v omenjenih cerkvah. To je moč božičnih pesmi, moč upanja in iskrene ljubezni. Ta odpira vsa vrata.

Tako gremo novemu pevskeму letu naproti, z željo, da bi bila naša pesem pristna in v veselje ljudem, ki spremljate in sprejemate naš trud. Da bi s pesmijo še bolj bogatili slovensko in našo domačo kulturo!

Mojca S.

"KROFKI" V CANKARJEVEM DOMU

Smo učenci, ki z veseljem obiskujemo turistični krožek na OŠ Janka Kersnika Brdo. Vsako leto se udeležimo državnega tekmovanja - Turizmu pomagaj lastna glava. V šolskem letu 1999/2000 smo pripravili nalogo, razstavo in dramsko uprizoritev na temo "Krof".

Z dramsko uprizoritvijo naloge smo se predstavili različnemu občinstvu in sicer na tekmovanju na Rodici, na dnevu odprtih vrat šole, na sejmju v Lukovici in na srečanju predstavnikov zdravih šol iz vse Slovenije.

Prava nagrada za naš trud pa je bilo povabilo Turistične zveze Slovenije v Cankarjev dom na 3. slovenski festival vin, dne 25. 11. 2000. Moram priznati, da nas je bilo kar malo strah, saj smo prvič nastopili na tako veliki prireditvi, nekateri smo bili celo prvič v Cankarjevem domu. Pogum sta nam dajali naši mentorici Marjana Flis Lederer in Nada Trček.

Z uspešnim nastopom smo predstavili našo šolo, občino Lukovica in ponesli vonj trojanskih krofov tja do Ljubljane. Za zaključek so nas prireditelji presenetili še z ogledom prve slovenske knjige, ki je bila prav takrat prvič na ogled v Sloveniji.

Predstava je uspela

Uspešno delo v lanskem letu nam je dalo voljo za priprave na novo tekmovanje, ki bo potekalo v mesecu marcu.

Člani turističnega krožka bi se radi zahvalili tistim, ki so nam delo omogoči-

li: OŠ Janka Kersnika Brdo, občini Lukovica, Gostinskemu podjetju Trojane, Turistično olepševalnemu društvu Brdo-Lukovica in seveda našima mentoricama.

Teja Avbelj

POGOVOR S PREDSEDNIKOM PIHALNE GODBE LUKOVICA – G. KAMILOM DOMITROVIČEM

Koliko časa že obstaja vaša godba?

Z vajami smo pričeli približno pred dvema letoma, naš prvi nastop pa smo imeli maja 1999.

Koliko članov ima?

Trenutno imamo 25 članov, a smo dva pred kratkim izgubili, vendar prihajajo novi, med drugim v zadnjem času pridobivamo trobentače in pa glasbenika, ki bo igral na najtežji – štirinajstkilogramski inštrument.

Kateri del godbe je številčno najslabše pokrit?

Najslabše je pri baritonih in basih – to so bas sekcija in trobente, zaradi česar si moramo glasbenike na teh glasbilih za nastope izposojati od drugih godb – mengeške, kamniške in včasih tudi moravske.

Koliko nastopov ste imeli v letu 2000?

V letu 2000 smo imeli 13 nastopov. Naša prvomajska budnica na predvečer prvega maja postaja že tradicija. Igrali pa smo tudi na predstavitvi naše občine v Volčjem Potoku, ob blagoslovu zvona v Rafolčah, na proslavi ob dnevu državnosti, ob 120-letnici domžalske godbe, na otvoritvi ceste na Vranke, na srečanju ženskih nogometnih reprezentanc Slovenije in Litve, na proslavi ob prazniku Občine Lukovica, pripravili smo srečanje godb v RCU-ju, nastopili pa smo tudi na dnevu odprtih vrat OŠ Janka Kersnika – Brdo in na miklavževem večeru. V decembru pa smo pripravili svoj prvi novoletni koncert.

Naj povem še to, da so vsi naši nastopi zastopni in da člani za svoje nastope ne dobijo nobenega plačila.

Kako pogosto vadite?

Vaje imamo enkrat tedensko, pred nastopi pa dvakrat – tako bi moralo biti skozi vso sezono, a naši člani zaradi drugih obveznosti ne utegnejo.

Kakšen pa je vaš repertoar?

Trenutno igramo petnajst skladb, od himne do raznih koračnic, v zadnjem času pa začenjamo tudi z zahtevnejšim programom in se učimo koncertne skladbe. Vendar pa bo naša godba dobila popolno podobo šele, ko se bodo zapolnila prosta mesta in bo tako zagotovljena polnost zvoka.

Kako poteka vključevanje novih članov?

Preko naše godbe se trenutno izobražuje 18 mladih talentov, ki se bodo sčasoma vključili v naše vrste. Na OŠ Janko Kersnik je domžalska glasbena šola letos prav zaradi nas odprla pihalni in trobilni oddelek, v katerih se poleg osnovnošolcev, ki jim plačujemo tisti del prispevka, ki bi ga morali plačati njihovi starši, izobražujejo tudi starejši, ki jim plačamo šolanje v celoti. Za vse, ki se izobražujejo z našo pomočjo, bodo v kratkem pripravili dogovor, po katerem bodo naš prispevek povrnili s članstvom v godbi.

Kako je s finančnimi sredstvi, s katerimi razpolagate?

Vsa sredstva, ki jih dobimo od občine kot subvencijo, tako porabimo za izobraževanje in nakup instrumentov. Preden smo začeli z vajami, smo morali nabaviti ogromno rabljenih glasbil kamniške godbe, saj so le redki člani imeli svoja glasbila. Največja ovira hitrejšemu razvoju godbe so namreč prav finančna sredstva, saj ne moremo nabaviti kvalitetnih glasbil, posamezniki pa si jih sami težko privoščijo, saj so to predvsem mladi ljudje. Pred časom smo se začeli dogovarjati tudi o prispevkih sponzorjev. Ob novem letu smo izdali koledar, uniforme pa zaradi pomanjkanja sred-

stev še niso popolne. Zaenkrat imamo kapo, telovnik in rutico, v naslednji stopnji pa bomo nabavili hlače. V končni podobi pa naj bi naša uniforma predstavljala rokovnjača.

Bi želeli koga med vašimi člani še posebej omeniti?

Pohvalil bi Boža Stupico, našega gospodarja, ki skrbi za inventar, dr. Matijo Andrejka, ki s svojimi duhovitimi pripombami marsikdaj dvigne razpoloženje, našega tajnika Eriha Skočirja, predvsem pa je za godbo pomemben njen strokovni vodja – kapelnik Jure Močilnikar, ki je sicer iz Moravč, a s svojim delom in zavzetostjo prispeva glavni delež k našim uspehom.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Delno sem jih nakazal že s povedanim. Posebej bi želel omeniti orientiranost h koncertnim izvedbam, kar je splošna usmeritev pihalnih godb in orkestrov po svetu. Poleg tega želimo še naprej sodelovati z godbami iz sosednjih občin – Kamnika, Mengša, Moravč in Domžal. V letu 2001 imamo najavljenih že tudi nekaj nastopov – maja naj bi nastopili v Portorožu, avgusta pa v Blagovici na obletnici gasilskega društva. V sklopu sodelovanja z OŠ Janka Kersnika pa tečejo dogovori o ustanovitvi skupine mažoret, ki bi popestrile naše nastope.

Bi želeli za konec še kaj dodati?

Rad bi povedal še to, da naše godbe prav gotovo ne bi bilo brez razumevanja in izdatne podpore našega župana, g. Burje.

**ISC
DOMŽALE**

**AVTOŠOLA
LONČAR d.o.o.**

Cesta talcev 10, 1230 Domžale

☎ **01/721-10-82**
GSM: 041/785-735

PRIČETEK TEČAJA:
12.2.2001,
ob 17. uri
V FEBRUARJU BO TEČAJ
ZA TRAKTORISTE

Iščem stanovanje zase
in dva otroka.

Pripravljena sem tudi za
pomoč pri gospodinjstvu.

Ponudbe
v Rokovnjača pod šifro
ZAPOSLENA.

MALA ČAROVNICA ZOPET NA ODRU

Po uspešnih predstavah v decembru, je mlada igralska skupina Kulturnega društva Janko Kersnik izvedla še eno ponovitev predstave Mala čarovnica, ki ni mogla biti hudobna. Tokrat dvorana ni bila povsem polna, pa vendar se nad obiskom ni mogoče pritoževati. Domiselna postavitev, pod režijskim vodstvom Daniela Potočana, glasbenega opremljevalca Dominika Krta in njune pomočnice, vodje dekliškega pevskega zbora Petre Grošelj, je bila ponovno izvedena zelo sproščeno in kvalitetno. Mladi gledalci, pa tudi tisti malo starejši, so jo pospremili z navdušenim ploskanjem. Prav zanimanje za takšne predstave pa bi moralo biti vodilo za načrtovanje kulturne politike v občini. Več bi morali z mladimi pripravljati predstave za mlade, pa tudi starejšim več kulturnih dogodkov ne bi škodilo. Zavedati se moramo, da je vsak tolar vložen v kulturo, vložek v prihodnost naše in bodočih generacij. Boriti se moramo za kulturo naroda, sicer se nam lahko zgodi, kot je izjavil gospod župan na svečanem koncertu Pihalne godbe, da v tem prostoru kmalu ne bomo govorili slovensko. Vsekakor nam je mlada gledališka skupina pri tem lahko zgled.

V. G.

NATALIJA VERBOTEN V RCU

V soboto, 23. decembra, se je s prihodom vse bolj popularne slovenske pevke zabavne glasbe Natalije Verboten zgodil v prejšnji številki Rokovnjača napovedani koncert.

S tem se je zaključil letošnji, lahko rečemo kar bogat koncertni opus v RCU.

Obisk koncerta bi bil lahko boljši, organizacija pa, roko na srce, tudi. Pa pojdemo po vrsti.

Ob sedmih zvečer je prisotne začel zabavati narodnozabavni ansambel VRHOVEC. Obiskovalci so v pokritem šotoru lahko med plesom uživali v prijetni glasbi. Seveda so vsi nestrpnost pričakovali napovedano zvezdo večera Natalijo Verboten.

Kar malo razočarano so okoli devete ure pogledovali proti vratom. Žal je pevka kar krepko zamudila, tako da so nekateri obiskovalci, predvsem tisti z majhnimi otroki, odšli domov, ostali pa potrpežljivo čakali.

Ko je nekako nestrpnost dosegla vrhunec, se je okoli pol enajste ure prikazala. Po začetnem mlačnem odzivu publike, ki ga lahko mirno pripišemo krepki zamudi, se je občinstvo le nekako razvnelo. Natalija je pričela prepevati melodije iz svojega zadnjega albuma Sonce iz srca, s katerim se je prebila med zvezde.

Z več kot očitno profesionalnostjo se je po hladnem odzivu lotila drugačne taktike in si z nekaj šalami na svoj račun in pa sprehodom med publiko in plesom na mizi dokončno odpravila vse zavore oziroma zamere na račun točnosti. Tako se je razvnelo prijetno koncertno vzdušje, ob katerem je publika lahko uživala v plesu in poslušanju izredno raznovrstnega repertoarja skladb, od pesmi s svojih dveh albumov do melodij drugih izvajalcev, predvsem Helene Blagne, raznih narodno zabavnih melodij, dalmatinskih hitov, slovenske priredbe pesmi Cam-

bio Dolor Natalije Oreiro in še bi lahko naštevali.

Po dobri uri petja si je privoščila polurni odmor, drugi del pa odpela v podobnem slogu.

Koncert oziroma njen nastop je, lahko rečemo, uspel, žal ostaja grenak priokus glede zamude, zaradi katere so bili mnogi mlajši poslušalci, med katerimi je pevka najbolj priljubljena, prikrajšani.

Na koncu koncev lahko prireditev pohvalimo, v upanju, da bo takšnih dogodkov v prihodnje še več.

Iztok O.

Gasilski dom Trojane z zaščitnikom gasilcev sv. Florjanom, pred njim pa naš stari dotrajani »lepotec«!

KDAJ GASILSKI AVTO NA TROJANAH, ČE SPLOH KDAJ?

Prizadevanja gasilcev za nakup sodobnega vozila GV1V1

Gasilstvo ima na Trojanah že zelo dolgo tradicijo, saj so ustanovitev Gasilskega društva v daljnem letu 1910 narekovali pogosti požari na tem območju. Za ustanovitev društva so se krajani odločili po požaru pri Cvetu na Učaku, kjer je ogenj zanetil strela in pod kolenem ubila še dva človeka.

Napredni prebivalci naših hribovskih vsi so že takrat spoznali pomen organiziranega gasilstva, hkrati pa ugotovili, da pomoči iz Zagorja, Vranskega, Lukovice in Motnika ne morejo pričakovati. Zaradi relativno velike oddaljenosti in teritorialne razdrobljenosti terena so sklenili ustanoviti svoje gasilsko društvo.

Jeseni 1911 je na železniško postajo Zagorje prispelo prvo orodje, od koder so ga na Trojanah prepeljali z vprežno živino. Gasilci so dobili dve veliki in štiri male ročne brizgalne, 27 popolnih osebnih gasilskih oprem in 200 m cevi. Ker v kraju takrat še ni bilo gasilskega doma, so brizgalne razdelili po vaseh.

Spomladi 1912 so se kljub težkim razmeram odločili zgraditi leseno stavbo in jo tudi dokončali ter konec julija 1912 na slovesnosti pod košatimi lipami v Št. Gotardu blagoslovili gasilno orodje.

Lesen dom je zob časa hitro začel nasedati, zato so se prizadevni Trojanci spomladi leta 1930 odločili, da za 20-letnico svojega delovanja postavijo nov dom, ki je bil nared julija 1931. Po osvoboditvi si je društvo ponovno opomoglo in zlasti leto 1953 je prineslo trojanskim gasilcem velik napredek. Kupili so novo motorno brizgalno in delovne obleke.

Prvi avtomobil jeep je društvo kupilo leta 1955, leta 1957 pa svojemu namenu slovesno izročilo preurejen gasilski av-

tomobil in prikolico. Leta 1970 so kupili nov netipiziran gasilski avtomobil IMV, novembra 1973 pa dobili nov agregat Rosenbauer.

Podobno kot v preteklosti pa se tudi sedanji člani PGD Trojane ubadajo s pomanjkanjem denarja.

Sedanji gasilski avto je star 15 let in po kvaliteti in opremljenosti ne zadošča več zahtevam zakonodaje na tem področju, kakor tudi ne potrebam prebivalstva, še posebej zato, ker je ozemlje, ki ga pokriva naše društvo, silno razdrobljeno in sega od Zajasovnika do Petelinjka ter Polšine preko Šentgotarda do Limovic in Zaplanine. Društvo tako pokriva nemajhen del občin Zagorje in Vransko. Mislimo, da bi ustrezne pogovore o sofinanciranju "obmejnih društev" morali voditi na ravni Gasilskih zvez, pa tudi od občine Lukovica pričakujemo več razumevanja za naše potrebe. Še vedno smo prepričani, da smo prikrajšani zato, ker smo na meji občine, vsi pa se dobro zavedamo, da ogenj ne izbira občinskih meja.

Novo kombinirano vozilo GV1V1, ki ga želimo kupiti skupaj z opremo, stane približno 12 milijonov, skupaj jih imamo sedaj 6, manjka pa nam še toliko za opremo. S prostovoljnimi prispevki krajanov, znatnim deležem Gostinskega podjetja Trojane, ki ima izreden posluh za potrebe ljudi, in večjim deležem občine Lukovica bomo morda uspeli uresničiti željo vseh 63 članov društva in kupiti nov avtomobil s pripadajočo opremo. Občina Lukovica nam je do sedaj namenila milijon tolarjev, za kar se zahvaljujemo, obenem pa upamo, da to niso zadnja sredstva, ki nam jih je dodelila. V času, ko nihče nima dovolj denarja, društvo še dodatno obremenjujeta vzdrževanje objekta in redna dejavnost. Upamo, da nam bodo v prizadevanjih za napredek pomagali tako krajani kot podjetja in občine Lukovica, Zagorje, Vransko in Kamnik.

Kljub temu pa imajo zlasti mladi gasilci veliko elana in volje za delo v tej hu-

mani in plemeniti organizaciji, katere bogata vsebina, smoter in lepota ne morejo nikdar zbledeti, niti z nenehnimi novimi organizacijskimi oblikami in spremembami, ki jih narekuje razvoj na vseh področjih.

Gasilsko pripadnost so tako v preteklosti kakor tudi sedaj narekovala grenke izkušnje iz nešteti pogorišč v naših hribovskih vaseh. Gasilci s svojimi humanimi in človekoljubnimi akcijami v ognju, povodnjih, reševanju ljudi, živine in premoženja ali prometnih nesrečah med ljudmi uživajo ugled, priznanje in spoštovanje.

Edino kar pogrešam v dejavnosti našega gasilskega društva, je kulturno poslanstvo, ki izhaja že iz stare Avstrije, ko smo se še borili za jezik, pa krepitev kulturnega življenja tako po odmaknjenih hribovskih vaseh kot večjih središčih, takoj po vojni in kasneje.

Tudi prostovoljnega in udarniškega dela je pri gasilcih največ. V razmislek namesto zaključka pa moje prepričanje, da se ljubezni in človečnosti, ki ju moderni človek vse bolj pogreša, ne da plačati z denarjem, zato naj v kritičnih trenutkih vedno zmaga plamenita gasilska misel – na pomoč, ali kot včasih: "bližnjemu v pomoč" ali "v službi ljudstva na pomoč".

Petra Hlebec

PRAZNOVANJE BOŽIČA PRI POTRBINU

Krajani iz KS Trojane smo se letos že tretjič zbrali pri Potrbinu na tradicionalnem srečanju na božični dan, kamor nas je povabil gostitelj Jože Potrbini in nas postregel s čudovito večerjo. Božična tortica je bila enkratna. Postregla so nas fletna dekleta, oblečena v božičke. Za ples je poskrbel ansambel Ajda. Po večerji so ugasnile luči in zaslišali so se nežni, prečudoviti zvoki najlepše božične pesmi Sveta noč. Ni bilo krajana med nami, da ne bi pomagal peti zraven. Tudi s Prešernovo Zdravljico smo pošteno nazdravili. Kulturno zabavni program je povezovala ga. Mira Potrbini, ki je obenem predsednica društva prijateljev družine na Trojanah. Vsak gost si je izbral brezplačno srečko in bil obdarjen s prirčnim darilom. Tako vneto smo kramljali, da bi si skoraj pozabili ogledati ognjemet, ki je bil letos še posebej bogat in nas opozoril, da je ura že 24. Toda bili smo vztrajni. Bilo je tako prijetno, da smo se vračali domov šele v poznih jutranjih urah. Hvaležni smo bili našemu gostitelju, ki je vedel in znal krajanom prirediti oz. pričarati praznovanje božiča, kakršno si še vnaprej želimo, zato se našemu Jožetu toplo zahvaljujemo za njegovo gostoljubje. Želimo mu zdravja, sreče in uspehov ob dobrih gostih.

Hvaležni krajani

KONJEREJSKI DAN PRI ČURNU V SPODNJIH KOSEZAH

Konjerejsko društvo Lukovica je v soboto, 7. oktobra, pri Čurnu v Spodnjih Kosezah pripravilo prvi konjerejski dan.

Ne glede na to, da jim je vreme malce ponagajalo, so se nekako ob deseti uri začeli zbirati konjerejci z vseh koncev naše občine.

Poleg promenadnega mimohoda konjerejcev s svojo konjsko vprego, od kasaške vprege, zapravljičska, lojtrnega voza, smo na prireditvi lahko občudovali tudi razne druge, nevsakdanje dejavnosti.

V okviru prireditve so bile postavljene stojnice, na katerih so bila prikazana raznovrstna opravila, več ali manj v povezavi s kmečkim življenjem. Prikazovali so stiskanje (pred kratkim nabranega sadja) jabočnika, ki je bil, preverjeno, odličen, domače žganje, možen pa je bil tudi nakup športno jahalne opreme.

Največ pozornosti je prav gotovo pritegnila stojnica, na kateri je mojster Janez Pergar iz Dol pri Krašcah predstavljal kolarsko obrt.

Kolarja, gospoda Pergarja, smo opazovali med njegovim delom, in ga, med tem ko je izpod njegovih rok nastajalo leseno kolo, povprašali o njegovem skorej izumrlem poklicu.

"Kolarkstvo", je začel, "je stara in cenjena obrt, ki je cvetela pred približno 50 leti. Kolarkstvo oziroma kolarska obrt obsega izdelavo lesenih izdelkov v povezavi s kmečkim življenjem. To so predvsem cize, deli vozov, leseni plugi, brane, ročaji za sekire, vozovi (zapravljički, parizerji) in podobno.

Gospod Pergar se je svoje obrti izučil v petdesetih letih pri kolarju Ivanu Fuggerju iz Moravč. Pozneje je obrt opustil in v želji po zaslužku in ob izpodrivanju kolarske obrti z modernizacijo kmetijstva svoj kruh služil z avtokleparstvom.

"Sedaj", pravi, "ko sem v pokoju, sem se lahko ponovno posvetil kolarkstvu. Dela je zadosti, v glavnem pa hodim po raznih predstavitev, kjer prikazujem in predstavljam kolarsko obrt."

Posebneža doživetja so bili deležni učenci Osnovne šole Janka Kersnika Brdo, ki jih je gospod Matej Kotnik, tudi predsednik konjerejskega društva Lukovica, povabil na prireditev z možnostjo jahanja, na kar so se z veseljem odzvali.

Večina otrok se je prvič srečala s konji in z jahanjem – pod strokovnim vodstvom gospoda Boruta Dolenca iz Ljubljane. Glede na navdušenje pa smo nekaj učencev in učenek povprašali o prvih vtisih.

Daša Kankaraš: "Prvič sem na takšni prireditvi. Sama prireditev mi je zelo všeč, saj imam zelo rada konje. Z jahanjem konj se ne srečujem prvič. Imam opravljen začetni tečaj jahanja, pa tudi doma imamo konja. Upam, da bo takšnih prireditev v prihodnje še več."

Neja Pengal: "Prireditev mi je bila zelo všeč, škoda je samo, da je tako

Pri Čurnu

slabo vreme. Jahala sem prvič in moram reči, da mi je kar všeč. Doma imam samo hrčka in dve ribici. Upam, da bom imela še kdaj možnost jahati konje."

Blaž Poznič: "Jahanje mi je zelo všeč. Tudi doma imamo konje in ko bom večji, bom šel v tečaj."

Vtise in sodelovaje na prireditvi pa je na splošno strnila ravnateljica gospa **Zdenka Pengal:**

"Odziv otrok je bil precejšen. Povabilu gospoda Kotnika, ki je pobudnik in organizator prireditve, se je odzvalo kar 30 otrok. Ta bi bil prav gotovo večji, v kolikor bi nam bilo naklonjeno tudi vreme. Obisk prireditve je bil na šoli organiziran kot izvenšolska dejavnost, trudimo pa se, da bi bile podobne prireditve v sklopu naravoslovnih dni. V tem duhu potekajo pogovori s predsednikom konjerejskega društva Lukovica, da bi, tudi glede na zanimanje mladih za konjeniški šport v okviru rednih šolskih dejavnosti organizirali konjeniški krožek, s katerim bi mladim omogočili stik z naravo, kar je tudi v skladu z načeli evropske mreže zdrave šole, katere član je Osnovna šola Janko Kersnik že od leta 1993."

"Obremenitve učencev", na koncu dodaja, "so čedalje večje, in prav bi bilo, da našim šolarjem v okviru šolanja omogočimo dejavnosti, ki pomenijo sprostitev in telesne aktivnosti v naravnem okolju, kar je bistvenega pomena za razvoj otroka."

Za kratek pogovor smo poprosili tudi predsednika konjerejskega društva gospoda Mateja Kotnika.

Povedal nam je, da društvo konjerejcev obstaja že šest let, obsega pa območje občin Lukovica, Mengeš, Trzin, Moravče in Domžale. Osnovna dejavnost društva je izobraževanje, združevanje in druženje ljubiteljev in rejcev konj. Članstvo združuje različne veje

rejcev konj, od navadnih delovnih do športno jahalnih konj.

V konjeništvu želijo pritegniti tudi čim več mladih, kar jim je s to prireditvijo prav gotovo uspelo. Kot nam je povedal, so ideje o predstavitvi konjenišva mladim sporočili na osnovno šolo, kjer so se na to z veseljem odzvali, kar navsezadnje potrjuje dejstvo, da se je na povabilo odzvalo kar lepo število mladih, navkljub slabemu vremenu. Imeli so kaj videti.

Odziv in zanimanje mladih jih je vodilo do ideje o ustanovitvi konjeniškega krožka, kjer bi se mladi spoznavali z naravo, živalmi in konjeništvom na splošno. Konjeniški krožek pa bi bil navsezadnje tudi podlaga za odkrivanje in vzgojo mladih športnih talentov za konjeniški šport (kasaštvo, preskakovanje ovir, hitrostno jahanje, dresurno jahanje in ostalo).

Prireditev, prva v šestletnem obstoju konjerejskega društva, je prav gotovo uspela, gospod Kotnik pa je obljubil, da jih bo v prihodnosti še več.

O konjerejskem društvu, njihovih dejavnostih in mogoče celo o konjeniškem krožku pa bomo še pisali.

Iztok O.

Izdelovali so vezove

KONJENIKI V ŠENTVIDU

Na štefanovo se je ob šentviški cerkvi zbralo veliko ljudi. Tudi cerkev je bila polna. Po končani sv. maši pa se je trg pred cerkvijo zapolnil. Gospod župnik se je povzpел na oder pred cerkvijo. Iz smeri Imovice pa so se prikazali prvi konjeniki. Kar okoli trideset jih je bilo. Nekaj je bilo tudi vprežnih konj z zapravlječki in tudi lojtrni voz je bil zraven. Kolona konj najrazličnejših pasem je v dolgi vrsti krenila mimo cerkve

Velika prijatelj

po poti, kjer gre ob velikih praznikih procesija, in se zopet vrnila pred cerkev. Sledil je blagoslov konj. Potem so gospodarji še malo pokramljali med seboj, popili kozarček kuhanega vina, kot se za štefanovo spodobi, in se začeli razhajati. Nam, ki o konjih vemo premalo, je bilo prav zanimivo opazovati konje in njihove gospodarje. Ponosnih in iskrenih konj kar ni bilo moč spregledati. Spet drugi so bili lenobni in tudi neprijazni. Posebej zanimiv je bil mali šestmesečni poni, ki je meril komaj kakšnih

80 cm. Z njim so imeli posebno veselje otroci. Njegova prijaznost je kazala, da ima dobrega gospodarja. Ampak te sreče nimajo vsi konji, saj so bili poleg tudi taki, ki jih gospodarji tudi za ta praznik niso uspeli očistiti.

Dan ni bil sončen, pa vendar zanimiv. Iz obnašanja konj in njihove urejenosti sem kar veliko izvedel o njihovih lastnikih. Še bom prišel na ta dan v Šentvid, saj je res užitek gledati toliko živali na enem mestu in prebirati njihove zgodbe.

V. G.

SOSEDOM BODI PRIJATELJ

V krajevni skupnosti Blagovica je vasica Mali Jelnik, v kateri so se že predniki med seboj lepo razumeli in eden drugemu pomagali.

V drugi svetovni vojni med nemško okupacijo, so bili vaščani dobri prijatelji, zato ni prišlo do nobenega izdajstva, čeprav so v vas en dan prišli Nemci, drugi večer pa partizani. Med vojno sta bili dve domačiji požgani. Po končani vojni so vaščani po svojih močeh pomagali zgraditi novi. Naši predniki so se vsakodnevno srečevali in drug drugemu pomagali. Bili so tudi dobri pevci. Peli so v cerkvenem zboru, ob sobotnih večerih pa so se zbirali na vasi in prepevali.

Kot v blagoviški dolini, je bilo tudi na Malem Jelniku kmetijstvo nerazvito. Z delom na zemlji se je pridelalo le za preživetje. Na Mali Jelnik je pred par desetletji vodila kolovozna pot in se je v vas prišlo peš in z vprežno živino. Ni bilo elektrike in ne dobre pitne vode, zato so se iz vasi mladi izseljevali. Dolgo časa po vojni je bilo potrebno, da so v vas napeljali elektriko in obnovili pot, ter jo posuli s peskom. Po obnovitvi poti, se je lahko v vas pripeljala gradbeni material z avtomobilom. Ker je bil možen dostop z avtomobili, smo v vasi pričeli obnavljati hiše in druga poslopja. Zaradi boljših pogojev življenja, so tudi mlajši tu pričeli graditi hiše.

Prijateljstvo v vasi se nadaljuje in tudi za razvoj v vasi so pripravljeni vsi prijeti za delo in financirati potrebe. V zadnjih desetih letih smo na Malem Jelniku s skupnim delom in denarnim prispevkom ter z občinsko pomočjo napeljali javno luč in vodovod. Nadalje zgradili skozi vas ob cesti 100 m kamnite varovalne škarpe in okoli 200 m kanalizacije za meteorno vodo. Razširili in utrdili smo cesto z Malega Jelnika do Blagovice in v letu 1993 dobili asfaltno prevleko. Po končanem delu na cesti smo pristopili k občinskemu projektu za napeljavo telefona in ga v letu 1998 dobili.

V letu 2000 smo se vaščani dogovorili in v juniju za državni praznik povabili ter gostili sredi vasi vse rojake, ki so bili rojeni na Malem Jelniku in so se zaradi življenjskih potreb odselili. Temu vabilu so se odzvali skoraj vsi povabljeni. Bilo je nepopisno veselo srečanje. Sredi vasi vsako leto postavimo in okrasimo božično novoletno drevo. Po božiču za konec leta se zberemo v gostišču Benkovič in priredimo novoletno razvedrilo, kjer se med zabavo pogovorimo o delu preteklega in načrtih za prihodnje leto.

Viktor Us

S KOLESOM PO POTI DOŽIVETIJ

Vsak človek počitnice preživlja po svoje – nekateri se lenobno namakajo in sončijo ob morju, drugi potujejo v tuje kraje, tretji plezajo v gorah, eni pa potiskamo pedala kolesa. Pravzaprav ne potrebujemo veliko – le kolo in malce vztrajnosti.

Z bratom in njegovim prijateljem se dogovorimo, da bomo letos morje obiskali kar s kolesi. Sama sem si to že dalj časa želela; potrebovala sem le še sopotnike. "Kam da greste?" slišim sestro. "Na morje s kolesi? Saj ste nori!" Mogoče res, toda nihče, ki tega ni poskusil, ne ve, kakšen užitek je prekolesariti pol Slovenije in prispeti na cilj prijetno izmučen.

Odpravimo se že zgodaj zjutraj, ko je bila še tema. Naša kolesa so kar precej težka, saj vozimo prtljago za nekaj dni: šotore, spalne vreče... Poslovimo se od domačih, ki še vedno nekoliko skeptično gledajo na nas in gremo na pot... Iz Lukovice v Portorož! Kolesarjenje v jutranjem hladu je najbolj prijetno in kot bi mignil, prispemo na Vrhniko. Na Vrhniki nas pričaka prvi večji vzpon in topli žarki. Vroče bo in pot je še dolga! Namažemo se s sončno kremo in poženemo pedala. Vročina postaja vse hujša in nekateri nas iz avtomobilov prav smešno gledajo. Pozabimo na vročino, ko kolesarimo od Logatca proti Planini. Slovenija je res čudovita! Kolesarimo po prav prijetni cesti, skoraj nič prometni, okrog nas pa prelepa pokrajina. Ko takole opazujemo naravo in prijetno kramljamo, se niti ne zavemo, kdaj smo prispeli do našega drugega vzpona – vzpon na Planino. Noge so sedaj že nekoliko utrujene, toda sreča je na naši strani, saj se klanec skriva pred soncem in kolesarimo v prijetni senci. Sledi spust v Postojno. Tu se ustavimo, da se okrepčamo. Prodajalka v trgovini nas postreže z ogromnimi sendviči in bananami ter nas prav začudeno gleda, ko ji povemo, da gremo s kolesi do morja. "Kaj, a ne bi bilo z avtom lažje in hitreje?" sprašuje. "Hitreje že, toda s kolesi je zabavnejše!" ji odgovorimo. Pot smo nadaljevali proti Razdrtemu. Vročina je pričela res hudo pripekati in čeprav je bila to idealna priložnost za "naravni solarij", se odločimo, da bomo najhujšo vročino preživeli raje v kakšni senčki. Ustavimo se v prijetni gostilni, kjer nas zabava tamkajšnja klepetava natakara. "Ma, mone! Kej ste nori? Ma, kej ne greste z avtomobili? Za nazaj dajte kolesa na vlak, vsaj do Kozine, da se znebiste klancev!" nam prijazno svetuje. Mislimo si, hvala za nasvet, toda če se bo le dalo, ga ne bomo upoštevali. Po radiu zaslišimo, da je ta vikend eden najbolj vročih v letošnjem poletju in da se bodo temperature povzpele tudi do 36 stopinj celzija. Zares smo si izbrali idealen vikend! Upamo samo, da ne bo koga zadel vročinski udar! Zapustimo klepetavo natakara in nadaljujemo vožnjo skozi Senožeče, Divačo proti Kozini. Do Kozine je pot čudovita: malo prometa, ravnina, več sence kot do sedaj, lepa pokrajina... Kramljamo in imamo v mislih samo še skok v mrzlo morsko vodo. V Kozini se promet nekoliko zgosti in več je nevarnosti, da te s seboj odnese kakšen prepreden mladenič v avtomobilu. Spust čez Črni Kal je pravo olajšanje! Pozdravimo "sotrpine", ki se vzpenjajo navzgor po klancu. Prav nič

jim je zavidamo... Žeja, žeja... Moramo se ustaviti, saj nas daje že dehidracija. Pred Koprom se ustavimo v trgovini, kjer se oskrbimo s tekočino in ogljikovimi hidrati. Premami nas sosednja restavracija, saj so naši želodčki že nekoliko prazni, noge pa že precej utrujene. Po obilnem kosilu nadaljujemo pot. Kot običajno se tudi tokrat izkaže, da je zadnji del poti najhujša psihična preizkušnja. Smo že kar precej utrujeni, noge so boleče, želodci polni, vročina pa še vedno pripeka! Naprej nas žene misel na skok v morje in poležavanje na plaži. Vozimo se čisto ob obali in naša obmorska mesta spoznamo iz drugačne perspektive kot do sedaj. Potovanje s kolesom ti resnično omogoča, da vidiš ogromno stvari in da se zaveš pokrajine okrog sebe. Kolesarimo od Kopra proti Izoli, mimo Simonovega zaliva do Strunjana. Srečamo prijetno kolesarko, ki se je na pot iz Škofje Loke odpravila kar sama. Povabimo jo, naj kolesari z nami, a nam pove, da bo počakala moža in hčerko, ki prideta za njo z avtom. Res je "facal"

Strunjski klanec nas precej zdela in ko pripeljemo na Beli Križ, popadamo samo še po tleh in hlastamo: "Vode, vode..." Ko se bitje srca ponovno normalizira in se zavemo, da smo že skoraj na cilju, se nam na obrazu prikaže zadovoljni nasmešek. Hop, nazaj na kolesa ter spust proti Portorožu. Ob prihodu v kamp v Lucijo je zadovoljstvo na naših obrazih očitno, kljub temu da smo precej izmučeni, saj je za nami 180 prevoženih km. Postavimo si šotore, poležemo po tleh in si masiramo utrujene noge. Kmalu nam postane jasno, da niso vsi v kampu kolesarili in niso vsi utrujeni tako kot mi. V kampu so bili večinoma mladi in vsi so prišli sem le z enim namenom: zabavati se! Miru v kampu ni bilo nikoli – ne podnevi ne ponoči! Sreča je bila te ta, da smo bili tako utrujeni, da nas hrup ponoči ni motil, saj smo spali kot "topi". Naslednji dan se z užitkom kopamo v morju, poležavamo na soncu in kujemo načrte za popoldansko kolesarjenje. Najprej kolesarimo do sečoveljskih solin, mimo starih kamnitih hiš po ozkih nasipih. Pot nadaljujemo ves čas ob obali proti Portorožu, kjer si ogledamo park Forma viva. Tu občudujemo skulpture iz kamna in uživamo v prečudovitem razgledu na Portorož. Kolesarimo še do Pirana, kjer se s sladoledom v roki posedemo po skalah in opazujemo sončni zahod. Užitek je popoln!

Naslednji dan zgodaj zjutraj odhod proti domu in pospravljanje šotorov. Nočni "žurerji" nas čudno gledajo, mi pa se jim le smehljamo. Prestašeni in že skoraj čisto obupani nemški turist nas povpraša, kje je še kakšen kamp, saj tukaj ne zdrži več, pa čeprav sam zase pravi, da veliko prenese. Žuriranje mladine ga je popolnoma izmučilo. Naša pot nazaj se pričena... Čas je, da se ponovno preizkusimo v poganjanju pedal. Jutro je sveže in vse se šele prebuja. Kolesarimo ob obali, piha rahel vetrič, v zraku vonj po morju, galebi letajo nad vodo in si iščejo priboljške, v daljavi ribiška ladja... Ciao, morje! Kmalu je pred nami Črni Kal. Prekolesarimo ga v senci in na vrhu se prav zadovoljno posedemo po klopcih in počivamo. Občutek imamo, da bo na poti nazaj več počitkov, saj nam je pot bolj poznana, bolj se vleče in tudi motivacija je manjša. Ker je nedelja, je na cesti manj prometa, tako da je bila naša vožnja še bolj

S kolesom po poti doživetij

prijetna. Vsak od nas si je nekaj žvižgal, pel, se predajal svojim mislim... Ob postankih smo veselo kramljali o naših prihodnjih načrtih in podvigih. V najhujši vročini me je prišlo, da bi se kar ustavila in obstala v senci, a sem vedno našla v sebi še toliko moči, da sem nadaljevala pot. Drug drugega smo spodbujali, si pomagali in to nam je dajalo moči, da smo nadaljevali pot. Zajtrk je bil skromen, zato se ustavimo na bencinski črpalki v Senožečah. Fantje, zaposleni na črpalki, se pričnejo zanimati za našo pot. Očitno smo jih zelo navdušili, saj nas pogostijo s piškoti in hladno pijačo. Počitek tukaj nam je prijal in se težavo se spravimo nazaj na kolo. Kmalu se noge ogrejejo in poganjanje pedal postane spet užitek. Kolesarimo vse do Logatca, kjer nas utrujenost že kar dodela, saj so noge že precej okorne in nerodne. Malce masaže in dva litra vode pa sta pogonsko sredstvo za nadaljevanje poti. Za Logatcem samo še Vrhnika, Ljubljana... in že smo na Viru. Tu utrujenost vsem trem naredi svoje. V glavi mi razbija: "Ne morem več! Saj to je noro! Kaj pa se grem? V tej vročini, medtem ko drugi sedijo pred televizijskim zaslonom ali se namakajo v morju!" Ko me mine samogovor, v katerem se smilim sama sebi, se zavem, da ne bi zmenjala udobnega naslanjača za tole doživetje na kolesu. Prav nikoli, pa čeprav sem bila tudi sama včasih med tistimi, ki prisegajo na udobje pred televizijskim zaslonom.

Iz sebe potegnem še zadnje delce moči in energije ter poženem pedala. Ob prihodu domov smo izmučeni, a veseli in zadovoljni, da smo dosegli svoj cilj in da smo se imeli teh nekaj dni prav lepo.

Danes vem, da mi kolesarjenje veliko pomeni in da mi ne predstavlja samo ene od oblik rekreacije. Gre za veliko več... za preizkus vztrajnosti, preizkus volje, potruditi se za svoj cilj, vložiti maksimalni napor. Poleg tega je kolo idealno sredstvo za spoznavanje novih ljudi, sklepanje prijateljstev in za ogled čudovite Slovenije in drugih dežel.

Ko boste naslednje leto razmišljali, kako boste preživeli počitnice, se spomnite, da imate poleg namakanja v morju, plezanja po gorah, potovanja po svetu še možnost, da poganjate pedala gorskega ali cestnega kolesa. Pri slednjem lahko preprosto in sorazmerno poceni združite popotništvo, rekreacijo in potešitev radovednosti v eno samo prijetno preživljanje prostega časa.

Jana Hrovat

OBČNI ZBOR ŠPORTNEGA DRUŠTVA ZLATO POLJE

Ob koncu leta je čas, ko se običajno zazremo nazaj v leto, katero smo zaključili bolj ali manj uspešno. Za naše ŠD, ki šteje štirideset članov, lahko zardimo, da smo bili delavni in tudi športno dejavni vse leto.

V uvodnem delu občnega zbora, katerega se žal ni nihče od povabljenih z Občine Lukovica udeležil, je predsednik društva Marko Vrankar nanizal svoje poglede in delo ter delo članov v letu 2000.

Poudaril je, da smo izvedli nekaj vidnih delovnih akcij (čiščenje okolja, dograditev igrišča itd.), da potekajo dogovori o pridobitvi zemljišča (lastništvo), na katerem je igrišče. Poseben poudarek je namenil mladim, da se v čim večjem številu vključujejo v športno aktivnost, kar je potrdil z dejstvom velike udeležbe mladih na športnih igrah, ki smo jih organizirali sredi leta. Poleg ostalih poročanj smo prisluhnili poročilu o športnih aktivnostih v preteklem letu. Razveseljivo je, da smo lani odigrali kar trideset nogometnih srečanj. Udeležili smo se nekaterih nogometnih turnirjev, seveda pa smo jih organizirali tudi sami. Odigrali smo vsa tradicionalna srečanja, med drugim smo gostovali tudi v Domžalah, ter v prijetnem nočnem ambientu odigrali tekmo z njihovimi veterani. Omeniti moram tudi našo udeležbo na vlečenju vrvi v Lukovici, kjer smo bili prav tako uspešni. Pohvalne besede pa so bile namenjene vsem, ki si prizadevajo za uspeh

Za dolgoletno delo in športno aktivnost sta prejela posebno plaketo Janez Pogačar in Marjan Korošec, obema iskrene čestitke

Športnega društva Zlato Polje. Skromne nagrade so prijeli trije najboljši strelci v lanskim nogometni sezoni: Damjan Močnik, Roman Hribar in Janez Hribar. Posebni plaketi ŠD Zlato Polje pa sta za dolgoletno vzorno delo in športno aktivnost prejela Janez Pogačar in Marjan Korošec.

Ob koncu občnega zbora se je predsednik zahvalil vsem navzočim za delo

ter športno prizadevanje v minulem letu, posebno zahvalo je namenil vsem krajanom in Občini Lukovica za pomoč in razumevanje. Končal je z željo, da bi v letošnjem letu športno aktivnost še razširili, da bi delali še z večjo vnemo in zagnanostjo in da bi se izpolnila želja, čim prej zgraditi nujno potrebne prostore in sanitarije ob igrišču.

T. Habjanič

TURNIR V RENČAH

V Renčah se je 17. 12. odvijal turnir v IN-LINE hokeju. Na tem turnirju je sodelovala poleg ene italijanske in treh slovenskih tudi mladinska ekipa HK Prevoje. V Renče smo se odpravili ob 13. uri z dvema kombijema. Vožnja je bila dolga in naporna. V Renče smo prispeli ob 14.45. Prvo tekmo smo igrali proti italijanski ekipi Udine in zmagali (5:3). Po eni tekmi premora smo igrali odločilno tekmo proti Muflonom iz Mosta na Soči in tudi zmagali (2:1); tekma je bila zelo naporna, saj ni dovoljevala nič počitka, pač pa smo lahko počivali po njej, saj smo čakali dve tekmi na našo naslednjo. Medtem so nam lepo postregli z domačo pašto, pecivom in pijačo. Naslednja tekma je bila zelo lahka, saj smo igrali proti zelo mladi ekipi Postojna Piščanci, kjer smo lahko prikazali nekaj atraktivnih potez za gledalce, ki so se zbrali v lepem številu. Zmagali smo z rezultatom 13:0. Zadnja tekma proti domači ekipi Soških psov je bila zelo zanimiva, saj so imeli domači hokejisti zelo bučno podporo s tribun, a smo se vseeno zbrali in tekmo odigrali, kot znamo, in zmagali (9:1). Po tej tekmi smo odšli na zaslužen počitek. Naša ekipa ni osvojila le prvega mesta, ampak je dobila tudi nagrado za najboljšega igralca na turnirju (Miha Volkar). Na koncu bi se

zahvalili vozniku kombija Marku, ki nas je potrpežljivo čakal vse popoldne in nas srečno pripeljal domov. Na koncu pa vse lepo vabimo na ogled turnirja, ki

bo potekal v začetku februarja na pokritem igrišču RCU Lukovica.

Jure Cerar

Mladi hokejisti Prevoje

O KARATEJU S FRANCEM DIVJAKOM

Poznamo ga predvsem iz Osnovne šole Janka Kersnika na Brdu, kjer že vrsto let poučuje fiziko in tehnično vzgojo. Na šoli je poznan kot dober vzgojitelj in učitelj. Ožja in širša okolica pa ga pozna tudi kot trenerja v borilni veščini karateja. V tej športni disciplini je z veliko treninga in znanjem dosegel visoke cilje. Danes pa kot trener v Karate šoli Dynamica svoje znanje prenaša na mlajše generacije. Zanimalo me je, kakšna je bila njegova pot v karateju do osvojenega črnega pasu, kakšni so njegovi cilji in želje v prihodnosti in kako se v karate vključujejo mladi v našem kraju. Povprašala sem ga tudi o smislu in o vzgojni vlogi karateja. Vse te radovednosti in še kaj več, vas bodo popeljele preko vprašanj in zanimivih odgovorov, katere mi je zaupal Franc Divjak iz Lukovice, trener in mojster v shotokan karateju.

Kje so bili vaši začetki karateja in kakšna je bila pot do uspeha?

Šport sem imel vedno zelo rad, saj se z njim ukvarjam že od osnovne šole dalje. Najprej sem treniral rokomet, kasneje atletiko, v začetku študija pa sem začel trenirati karate. To je bilo leta 1978, ko sem se včlanil v Karate klub Emona v Ljubljani, od kjer izhajajo danes mnogi mojstri v karateju po Sloveniji. Moj trener je bil priznani japonski mojster Takuhisa Takashi, pri katerem sem opravljal izpite in tako leta 1987 tudi sam pridobil mojstrski naziv v karateju in postal nosilec črnega pasu.

Udeležil sem se številnih mednarodnih seminarjev in se izpopolnjeval pri mojstru Paulu Bulafiju v Bohinju, mojstrih Vladu in Iliji Jorgih v Umagu, pri svetovno znanem japonskem mojstru Hiroshi Shiraiu na Rogli in drugih.

Kako bi v kratkem predstavili našim bralcem borilno veščino karateja?

To je šport, ki ne sloni na tradicionalni vzhodnjaški tradiciji, temveč je prežet s sodobnimi zasnovami, podprtimi z znanostjo. Večletni trening karateja v večini primerov zagotavlja njegovo pravilno uporabo, torej karate v samobrambi in zaščiti svojih bližnjih.

Kam segajo začetki karateja?

Zgodovina karateja sega stoletja, morda celo tisoč in več let nazaj v deželah Indije in Kitajske. Za domovino karateja pa prištevamo otok Okinavo pri Japonski, kjer se je v 18., 19. in 20. stoletju ta šport razširil tudi na Japonsko in so ga leta 1922 vključili kot obvezen predmet v srednje šole in fakultete, kasneje pa tudi v vojaške akademije. Iz Japonske se je karate razširil po vsem svetu in prišel tudi v Slovenijo.

Koliko časa že obstaja ta zvrst borilnih veščin v Sloveniji?

V Sloveniji se ta šport aktivno razvija že več kot trideset let. V Evropi pa seveda že mnogo prej.

Katere borilne veščine še obstajajo in v čem se razlikujejo posamezni stili karateja?

Borilnih veščin je več vrst, saj poleg karateja obstajajo tudi druge borilne veščine, kot so boks, aikido, kendo, kick boksing, judo, sabljanje, itd., odvisno od kraja, kjer se je določena veščina razvijala in potem širila po svetu. Poznanih je tudi več stilov karateja. V osnovi je vsem stilom tehnika zelo podobna, razlikujejo pa se določene kate. To so sistematično povezane tehnike, ki uprizarjajo namišljeno borbo z enim ali večimi nasprotniki. V tem smislu se shotokan karate razlikuje od ostalih stilov.

Kako v karateju poteka napredovanje?

V napredovanju karateja so stopnje, imenovane Kyu. Najprej se polagajo trije beli pasovi, nato rumeni, oranžni, zeleni, modri, rjavi in nazadnje črni pas. Rjavi pas je že zelo visoka stopnja znanja, saj se z njim imenuje kandidat za mojstra. Kandidat, ki položi rjavi pas, mora biti tudi osebnostno zrel, saj gre za duhovno dozorevanje v celovito osebnost, ki jo ta šport zahteva.

Ste med ustanovitelji Karate šole Dynamica. V domačem kraju in tudi v širšem okolišu pa svoje znanje karateja prenašate na mlajše generacije. Kako delujete kot trener in kako se učenci v šolo vključujejo?

Od leta 1990 se ukvarjam s prenašanjem tega znanja v obliki treningov na mlajše. Leta 1993 pa je bila ustanovljena Karate šola Dynamika, ki deluje v Trzinu, Moravčah, Kamniku in seveda na Brdu. Zanimanje pri učencih je zelo veliko. Kar veliko učencev in učenek je doseglo v teh letih zelene, modre in pa tudi rjave pasove, kar je seveda izjemno dober uspeh za posameznike. Za razliko od določenih drugih karate klubov in šol, ki spodbujajo in vlagajo trud le v določene posameznike, se trudimo z vsakim, da optimalno napreduje v tej veščini. Hkrati pa se posvečamo vsestranskemu razvijanju mladih osebnosti, saj zelo poudarjamo vzgojno vlogo karateja.

Poudarek je na igranju in na gibalnih vajah, ki so potrebne za vsestranski razvoj otroka. Redna vadba vodi do razvoja psihofizičnih kvalitativ in samobrambnih sposobnosti. V to je vključen tudi razvoj motorike, koordinacije, orientacije, pridobivanje samozavesti, vztrajnosti, spoštovanju nasprotnika in izogibanju agresivnim konfliktnim situacijam. Otroci se na treningih karateja sprostijo in pridobijo pozitiven odnos do sošolcev in učiteljev. Vse to se

odraža v kulturnem vedenju v razredu in tudi v širšem življenju.

Omenjate izboljšanje motoričnih sposobnosti in spretnosti. Menite, da je šport zelo koristen in namenjen tudi tistim otrokom, ki so morda telesno slabše gibljivi?

Seveda! Trenira se z bosimi nogami. Gibanje se izvaja celovito, kar pripomore k popolni razgibanosti in vsestranski boljši kondiciji in elastičnosti otroka. Pomembno je, da treninge izvaja usposobljeni trener, ki se na tehniko športa dobro spozna in lahko zgodaj odkrije napake v učenju. Svetoval bi vsem staršem, ki svoje otroke vključujejo v razne šole borilnih veščin, naj bodo na usposobljenost trenerja zelo pozorni. Dobro pa je, da se v šport vključijo čim mlajši otroci, že v začetku osnovne šole, ker jim njihova razgibanost in sproščenost omogoča hiter napredek.

Kako vplivajo na naše otroke akcijski in agresivni filmi? Je poznavanje veščine karateja lahko pot do kritičnega razumevanja nasilja, ki ga je veliko tudi na naših ekranih?

Aksijski filmi ne prikazujejo karateja v njihovi pravi podobi, temveč so le tržno usmerjeni.

Kakšni so vaši cilji sedaj in v prihodnosti?

Leta 1997 sem postal član WSI - Svetovnega inštituta v shotokan karateju s sedežem v Milanu, v okviru katerega se izpopolnujem v karate športu. Šport ostaja primarna potreba človeka, če hoče biti vsestransko uspešen in zdrav. Zato so moji cilji med drugimi prenesti še veliko znanja s področja karateja na mlade generacije in jim s tem omogočiti pozitivno razvijanje njihovih psihofizičnih zmogljivosti, ki jim bodo v njihovem življenju prav gotovo koristile.

Marta Lavrič

ŠAHOVSKI TURNIR GRADIŠČE 2001

Tudi letos je prvo soboto v letu TD Gradišče organiziralo že tradicionalni šahovski turnir. Potekal v prijetnem okolju brunarice TD Gradišče.

Med seboj se je pomerilo 14 igralcev iz našega in okoliških krajev. Turnir je potekal po vseh pravilih Šahovske zveze Slovenije, za kar se moramo zahvaliti g. Viktorju Jemcu, ki je s tehničnimi sredstvi pomagal pri izvedbi turnirja.

Turnir se je začel ob 15. uri in po trinajstih kolih končal v poznih večernih urah.

Prvo mesto je dosegel Bojan Marincek, drugo Slavko Rukavina, tretje Alojz Cijan. Priznanje smo podelili tudi najboljšemu predstavniku TD Gradišče Marjanu Pavšku in najmlajšima udeležencema Blažu Jemcu in Jožetu Drčarju.

Po razglasitvi razultatov so igralci ob pozni malici izmenjali še nekaj mnenj o samem tekmovanju.

V upanju, da se turnir izvede tudi naslednje leto, vas TD Gradišče vabi na ŠAHOVSKI TURNIR GRADIŠČE 2002.

Silva Burja

MLADA KOŠARKARSKA EKIPA

V Osnovni šoli na Brdu vadi tudi mlada košarkarska ekipa. Pod vodstvom trenerja Klemena Avblja se počasi formira ekipa, ki bi lahko v naslednjih letih žela lepe uspehe. Tekmujejo v šolski košarkarski ligi, kjer pa letos še niso preveč uspešni. Priznam, da sem ob gledanju nekaj tekem opazil, da trenerji ekip, z izjemo Klemena, ne upoštevajo najbolj pravil igre in morda je tudi to razlog za trenutno manj uspešne nastope. Seveda pa veliko več lahko pričakujemo v prihodnje, ko bodo naše tekmovalke dozorele in ko bo tudi na nižji ravni tega tekmovanja zavladovalo več reda in poštenja, saj brez tega takšno tekmovanje izgubi ves smisel in namen. Mislim, da bi se organizatorji morali zavedati, da je to šport in ne politika, ter da mora šport delovati tudi vzgojno.

Vsekakor borbenosti in zavzetosti naši ekipi ne manjka. Posameznice pa tudi v igri prekašajo svoje starejše nasprotnice. Mladi košarkarski ekipi želim veliko uspeha in vztrajnosti. Ponosen sem nanje, ker se borijo pošteno.

V. G.

Barbara z najboljšima prijateljicama

DRŽAVNA PRVAKINJA V KICK BOXINGU

Kmalu bo dopolnila štirinajst let Barbara Mrva iz Zavrha pri Trojanah. Obiskuje sedmi razred osnovne šole v Lukovici in je, kot se za pravo športnico spodobi, odlična učenka. Njena želja, da bi postala pravnica, se meša s strahom pred zahtevnostjo študija. Vendar z voljo in energijo, ki jo ima, menim, da ji ta ne bo povzročal pretiranih težav. Vajena je reda in discipline, kar ji bo gotovo pomagalo pri doseganju njenih ciljev.

Pred dobrimi tremi leti se je v vključila v Pondokwon klub v Izlakah. Pokazati je bilo potrebno veliko vztrajnosti in volje, da se je prebila v tekmovalne vrste. V začetku ni bilo posebne konkurence, vendar je to šport, v katerega se vključuje vse več mladih in s tem je tudi konkurenca vse večja. Leto 1999 šteje za svoje prvo uspešno leto. V svoji kategoriji se je začela redno uvrščati med prve tri. Z enakimi uspehi pa se lahko pohvali tudi v mednarodni konkurenci. Večkrat se je že udeležila mednarodnih tekmovalj v Grotkornu v Avstriji, kjer je zasedla drugo mesto, v novembru 2000 pa je zmagala. Sploh je v letu 2000 ves čas v vrhu med deklicami do 45 kg. Posebno je ponosna na zmago na državnem prvenstvu konec septembra v Ptuj in seveda na že omenjeno zmago v Avstriji. Iz leta v leto se spoprijema s težjimi nasprotnicami in prav tako tudi prehaja v težje kategorije. Treninge ima trikrat tedensko in ob njeni zavzetosti bomo lahko še velikokrat pisali o njenih uspehih. Prva letošnja preizkušnja jo čaka že konec februarja v Ptuj.

Mladi državni prvakinja čestitamo za uspehe, enake čestitke pa zasluži za svojo skromnost in neposrednost, zaradi česar ji ne manjka prijateljic. No, o tej lastnosti, vredni posnemanja, pa kdaj drugič.

V. G.

OBISK PRI ZAKONCIH CUKJATI

Na obisk k zakoncema Cukjati - Valentinu in Ladislavi, ki ju vsak Trojančan pozna kot Tinčeta in Lado, in ju bom tako imenovala tudi sama, sem se odpravljala že, odkar je začelo izhajati naše glasilo, saj sta dva izmed tistih krajanov, ki sta bila pri opravljanju svoje službe v nenehnem stiku z ljudmi in vseskozi vključena v življenje kraja. K temu, da ju predstavim prav v tem času, pa me je vzpodbudila njuna zlata poroka, ki sta jo slavila konec lanskega leta. A naš pogovor je bolj kot o njunem slavlju tekel o njunem življenju na Trojanah in njunem delu.

Na Trojanah sta se Cukjatijska preselila leta 1953 iz Šentgotarda, kjer je bil doma Tinče, Ladine korenine pa so v Slovenski Bistrici, a se je po končani šoli zaposlila v Zagorju, od koder je bila premeščena v Šentgotard, da je tam odprla rudniški konzum. Tako je spoznala svojega bodočega moža, ki je bil v tistih časih zaposlen na Občini Trojanah, s sedežem v njegovem domačem kraju, kot administrator.

Lada je bila izšolana trgovka, ki je morala, ko se je na Trojanah zgradil združni dom, prevzeti delo v zadrugi in je nato na Trojanah delala 26 let. Na tisti čas ima lepe spomine, čeprav je bilo delo zelo težko in je zato imela vseskozi vaje, za pomoč. Včasih jo je za nekaj dni nadomeščala katera izmed pomočnic, a pravega dopusta ni nikoli dobila. Včasih se je vse blago takoj prodalo - bilo ga je celo premalo. Na začetku so ljudje kupovali še na bone in karte, v trgovinah so bile nenehne reforme in njen poklic ni bil preveč cenjen. Vendar so se pogosto nasmejali in z dobro voljo premagovali težave.

Tinče je bil dolga leta poštar. Potem ko je prišel iz vojske, je najprej nekaj let delal doma in pomagal pri gozdni službi, nato pa se je po končanem administrativnem tečaju zaposlil na občini, od koder je šel k zadrugi, leta 1956 pa se je zaposlil pri pošti. Pošto je raznašal vse do leta 1983, ko je šel v pokoj. A včasih je bilo vse drugače. Na začetku mu je kot prevozno sredstvo služilo le kolo in pozimi je bilo njegovo delo tudi fizično zelo naporno, saj ceste včasih niso bile splužene vso zimo - če že, pa samo s konji, in tako je včasih gazil tudi do pasu visok sneg, saj je pošto moral raznositi, ne glede na vremenske razmere. Tudi ko je dobil moped, ni bilo nič drugače.

V kraju sta bila oba zelo aktivna in še danes priskočita na pomoč gasilcem. Pravita, da sta vseskozi delala z roko v roki. Tinče je bil dolga leta tajnik Gasilskega društva Trojanah in nekaj let tudi predsednik. Bil je tudi občinski odbornik in pomagal sta tudi pri gradnji vodovoda in drugih akcijah. Ko sta videla, da bosta ostala sama, sta se bolj osredotočila na pomoč drugim. Kar se tiče

Cukjatijska ob zlati poroki

gasilskega društva, menita, da je domačinom potrebno izreči priznanje za njihovo podporo, saj je ta prav takšna, kot je bila včasih, medtem ko motivacija članov včasih pada. Tudi druženja in povezovanja med ljudmi je danes manj.

S politiko pa se nikoli nista ukvarjala. Lada pravi, da pred komunisti nista klonila, čeprav bi bilo življenje verjetno lažje, a jima ni žal. Delati sta morala tako ali tako.

V pokoju sta od začetka osemdesetih let. Na začetku sta veliko pomagala sosedom pri raznih opravilih, Ladi so bili pogosto v varstvo zaupani otroci - veliko jih je bilo in pravi, da jo je to za nekaj časa kar pomladilo. Vsi njeni varovanci se še danes spomnijo na njiju in ju obiskujejo ter jima voščijo ob praznikih. Zadnjih nekaj let živita bolj umirjeno, vsak dan prelistata časopis, knjig pa ne bereta več toliko, saj morata paziti na oči. Pravita, da jima je bilo dano, da dočakata to starost, medtem ko je večina njunih vrstnikov že pokojnih in jih

pogrešata. Narava njunega dela je bila taka, da sta bila veliko v stiku z ljudmi in velikokrat sta z njimi podoživljala kako družinsko tragedijo ali pa veselje, in to ju je povezovalo z njimi, saj menita, da sta bila in še vedno sta obkrožena z dobrimi ljudmi. Hvaležna sta, da jima razum še vedno služi in da lahko sama skrbita zase. Na pomoč pa jima priskočijo tudi sosedje in ju rade volje zapeljejo k zdravniku, če Tinče ne more sam v avto.

Ob koncu mojega obiska smo spregovorili še o njuni zlati poroki, ki sta jo proslavila bolj umirjeno, tudi zaradi smrti, ki je ravno v tistih dneh prizadela Tinčetovo družino. Pokazala sta mi lep akvarel Šentgotarda, ki ga je naslikal Drago Jerman in so jima ga poklonili krajanji ter s tem pokazali svojo hvaležnost za njun prispevek v življenju in utripu Trojanah. Poslovili pa smo se z željo, da bi jima zdravje čim dlje služilo.

Maja

OKROGLE POVESTI IZ DEDKOVE MALHE

Kar vrag ne zmore, ženska premore

Pozimi se večeri tako vlečejo kot čreva pri govedi, pa sklenem, da bom šel malo pogledat k Bobovškemu Francelju in bova skup kakšno rekla. Se kar vleče ta pot do Bobovca, snega je tudi zapadlo ravno toliko, da sem prišel ves moker pod noge k hiši. Sem vedel, da ga bom dobil v hiši, mi na kmetih rečemo dnevni sobi hiša, nismo tako nobel kot v mestih; kuhinjo so imeli še črno in sajasto, zato sem vedel, da tam notri že ne bo posedal.

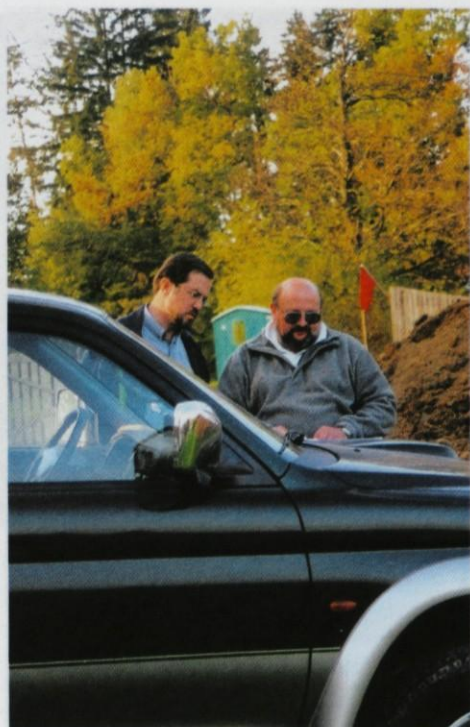
Res ga najdem za pečjo, pa en šlavf si je k žnablam pritiskal. "Ja, kaj pa s tem šlavfam štimaš?" sem ga vprašal. Zareži se mi dol s peči in reče: "Ta frdamana baba je začela, da mislim tja čez v gostilno, pa mi je vse švape poskrila. Sem pa kar v fozetlnah u kevdr šel, pa šlavf na pipo nataknil, sam angel varuh mi je takrat u stacun prišepnil, da naj bolj dolgega kupim, pa ga gor na peč potegnili. Zdej pa na topele peč sedim, pa mrzel toukuc pijem." V tistem pa Micka v hišo pride s frakelnom in benti: "A vidiš ga, našga, kako si je pomagal, an drug bart bom še sod zabila."

Tud tist štamprle me ni pogrel, sam pri sebi pa sem rekel, še dobro da moja Johanca ni tko frdamana.

LETEČI REPORTER

Pri Reberškovih pa vsako leto postrežejo Božičku

Potem je prišel Štajerc in čebelarški center raste

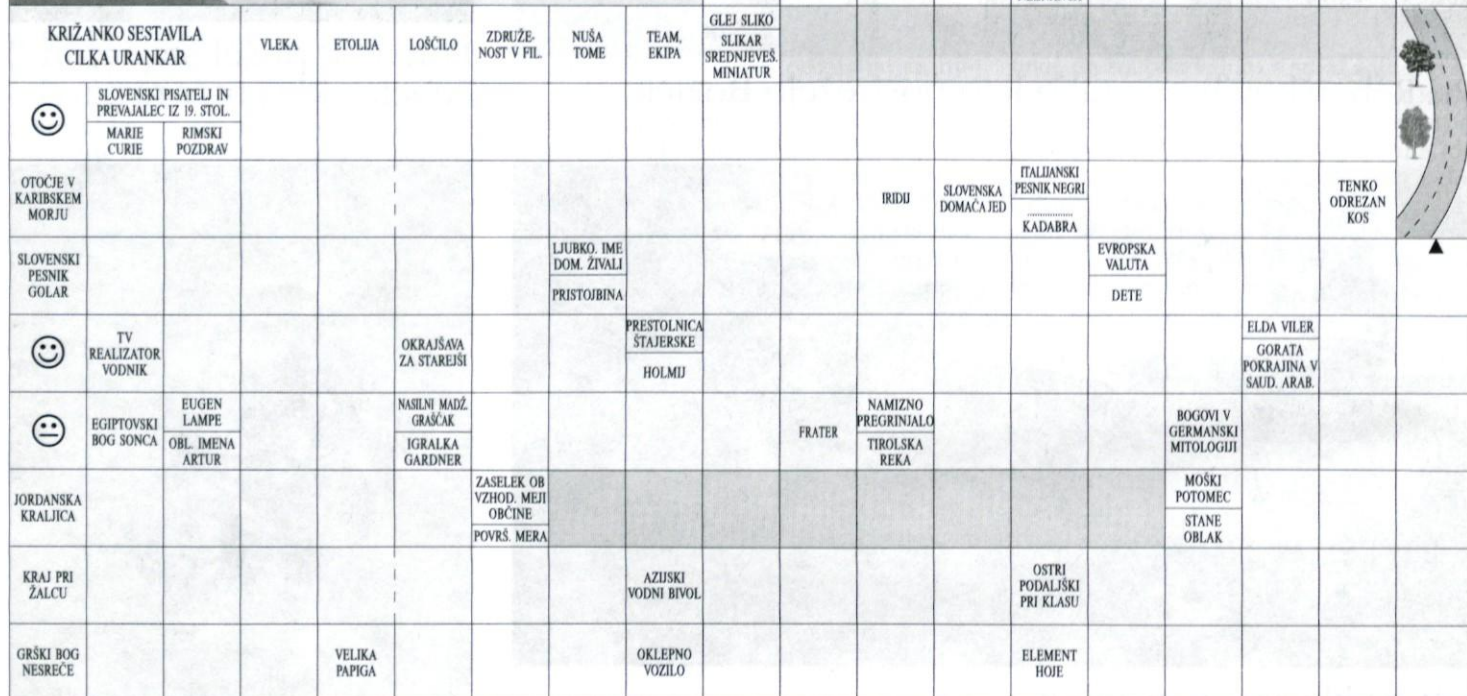
Kaj pa klečiš, saj nisi doma

Ljudje odmetavajo kruh, jaz ga pobiram

Že hiša ni ravno v okras centru Blagovice, kaj šele ta karambolirana katrca, ki že lep čas čaka na odvoz na avtomobilsko pokopališče

V prejšnji številki Rokovnjača je pri zahvali za Prvinšek Antona pomotoma izpadla zahvala gasilcem GD Krašnja. Za neljubo napako se opravičujemo.

ZIMSKE IMPRESIJE

Bilo je zelo mrzlo. Bil je eden izmed tistih dni, ki ti brez zadržkov razodene, kako majhen si. Bilo je, kakor da bi dan sam zmrzoval in kakor da so se vsa običajna gibanja narave, od najvišjih pa do najnižjih kraljestev poslovala v beli tišini in se potopila v svoje prijetne, tople sobane na skodelico vročega čaja. Kroženje Zemlje in zimske sonce se za to nista kaj prida zmenila.

Zaradi lahkega vetrca so se morali tudi najbolj pogumni napraviti v nekaj neobičajnega, kar je na ulici ustvarjalo občutek komaj opaznega nelagodja in neprijetnosti, zaradi česar so se ljudje drug drugega izogibali in se delali, kakor da se med seboj ne poznajo, kar je bilo nadvse smešno, vendar je bilo tako preklemano mraz, da se človek niti nasmehnuti ni mogel, če pa se že je, se je moral kaj hitro spet zresniti, če ni želel, da mu odpade nos ali ušesa, pa naj si je imel še tako debelo smučarsko kapo iz čiste volne, poveznjeno globoko čez oči.

Ulica je bila prazna, vendar ne popolnoma. Mlad fant je zazrtlo gledal v eno izmed tistih velikih izložb z izjemnim izborom računalniških igrice. Mraz ga očitno ni motil, čeprav so bila njegova lica živordeča kot jagodni sladoleđ. Njegova pokončna drža, s popolno koncentracijo na resnem obrazu, je spominjala na otroštvo in lumparije, ki smo jih ušpičili. Desetletnik, v globoki kontemplaciji, se ni in ni mogel odločiti, katera igrice je vredna njegove žepnine in še vedno ni bil povsem prepričan, kateri hudobin na CD-ovih se zdi najzlobnejši in sploh strah in groza. Odločitev je morala biti težka, ampak ni se bilo bati, da bi bila napačna.

Na drugi strani ceste, na poti proti trgu, je majhen pes nadležno lajal ob zaprtih vratih, vendar se nikomur ni dalo spustiti ga noter. Verjetno se je izgubil na poti domov s sprehoda s svojim gospodarjem in kazni je morala biti. Majhno, koščeno stvarco je tako zeblo, da se je tresla kot šiba na vodi, in zdelo se je, da bo naslednji hip odrevenela in se spremenila v ljubeč kipec do prvih otoplitev. Potem so se kar naenkrat odprla vrata in pes je hitro smuknil v naročje debele, ljubeče gospe, ki je kar zarjavela od navdušenja: "Kje si pa hodu, pa pousod sm te iskala, jaaaaja pejt k men, pejt no k men no, jaaa asimojjaaa..."

Ko je šel človek na poti domov čez Tromostovje, se je ustavil in se zagledal v reko. Preprosto gledal jo je, prelepo v njeni globoki zeleni barvi, na površini spokojnega rečnega toka. Počasi se ga je njena mogočna umirjenost dotaknila in za trenutek se je zazdelo, da sta se zlila. Čeprav je zamižal, jo je opazoval s predanostjo, ona pa ga je nežno opazovala. Nobenih vprašanj, nobenih odgovorov, le globoko razumevanje. Bilo je lepo. Mrak se je hitro spuščal, in v nosnice se je naselil slađek vonj po domačem medu, ki se je doma že topil v skodelici vročega čaja.

Temačni mestni park je bil seveda brez žive duše - vendar ni bilo vse tiho. Res da se ni slišalo nobenega skrivnostnega šepetanja, šelestenja vetra ali zadušenega ukanja - pa vseeno ni bilo vse popolnoma tiho. Nekaj v visokih krošnjah in ostrem zraku je svarilo pred prihajajočim snežnim viharjem in njegovimi ledeno mrzlimi jutri. Zračna

gornja jasa se je zdela kot srednjeveško bojišče, ki željno, a potrpežljivo čaka na elegantno, mojstrsko mečevanje med ljubosumnim in ponosnim. Podzemeljska kraljestva zapeljivih siren, nerodnih škrtov in nagajivih gnomov so se predramila in zagospodovala človeškim sanjam za nekaj ur prijetnega spanca. Mehka, srebrnkasta megla se je začela dvigati in tako postopoma zasenčila vso deželo in z njo vred zabrisala še zadnje zimske impresije. Kroženje Zemlje in polna luna se za to nista kaj prida zmenila.

Peter Lah

*Lahkótno kot diš,
sem iz sveta bolečine
odšla tja v sončno
krajino, kjer ni več
gorja!*

ZAHVALA

V 73. letu starosti je po težki in zahrbtni bolezni zapustila draga sestra in teta

ANČKA TOMAN

z Vrha nad Krašnje

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje, sveče in maše. Hvala g. Konradu za vse pogrebne storitve, občini Lukovica, družinam Mali in Žiher iz Senožet, zdravstvenemu osebju za dolgoletno zdravljenje, g. župniku Antonu Potokarju iz Krašnje za pogrebni obred in g. Francu Novaku za poslovilne besede.

Iskrena hvala vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Vsi njeni

V SPOMIN

FRANČIŠKA LIPOVŠEK

iz Sp. Lok pri Krašnji

Konec septembra je minilo že 5 let, odkar nas je naša draga žena in mama za vedno zapustila. Njena nesebična ljubezen in dobrota sta zapustili v naših srcih lep in nepozaben spomin in neizmerno žalost ob njeni izgubi, ki ne bo nikdar zbledela.

Vsem, ki se je spominjate, ji prižgite svečke in postojite ob njenem grobu, iskrena hvala!

Vsi njeni

ZAHVALA

V 95. letu starosti nas je za vedno zapustil naš dragi mož, oče, stari oče in praoče

OŽBALT KROPIČŠEK

krojač v pokoju iz Lukovice

Iskrena hvala vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem, znancem in vsem, ki ste se od njega poslovili in ga pospremili na njegovi zadnji poti, nam izrekli sožalje, darovali cvetje, sveče in darove za svete maše.

Hvala g. župniku Svetetu za lep pogrebni obred, g. Luku Cerarju za besede slovesa. Iskrena hvala tudi vsem gasilcem, posebno PGD Lukovica za pomoč pri organizaciji pogreba.

Hvala tudi osebju ZD Lukovica za vso pomoč v času njegove oslabelosti in bolezni.

Vsem imenovanim in neimenovanim še enkrat prisrčna hvala.

Vsi njegovi

*Delo, skrb in trpljenje
je bilo tvoje življenje.
Bolečine si prestala,
zdaj boš v grobu
mirno spala.*

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame, sestre, stare mame, prababice in tašče

KATARINE KVEDER

s Prevoj 38

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem za izraženo sožalje, darovano cvetje, sveče, maše ter spremstvo na njeni zadnji poti.

Posebna hvala dr. Farkašu, dr. Mušiču in višji medicinski sestri Irmi Markovšek za nudeno pomoč v njeni bolezni. Hvala tudi gospodu župniku Andreju Svetetu za obiske na domu. Iskreno se zahvaljujemo pevcem Okteta Tosame, govorniku Rajku ter za zaigrano Tišino.

Hvala gospodu župniku za lepo opravljen pogrebni obred.

Vsi njeni

G O S T I N S K O P O D J E T J E

Trojane d.d.

tel.: 01 7233 600 fax.: 01 7233 565
e-mail: gp-trojane@siol.net www.gp-trojane.si

Stopili smo v leto 2001 - v novo tisočletje. Vsem našim gostom, obiskovalcem se zahvaljujemo za obisk v preteklem letu, obenem pa želimo mnogo zdravja, sreče, zadovoljstva in uresničitve pričakovanih želja v novem letu.

In kot je bilo že povedano, leto je naokrog in zopet smo obrnili nov list. Nekateri smo začeli znova, drugi nadaljujemo staro. A vendar vsi želimo iz dobrega, boljšega narediti še boljše, vsak po svoje.

Ker se bliža mesec februar, mesec v katerem bomo praznovali Sv. Valentina "DAN ZALJUBLJENCEV" bomo za vas pripravili posebno ponudbo VALENTINOVIH KROFOV.

VALENTINOVI KROFI v obliki srčkov bodo polnjeni z:

vanilijevo kremo

ali

marmelado.

Poleg krofov, bomo pripravili tudi ponudbo, ki bo vsebovala dva "valentinova menija".
Obiščite nas in okusili boste naše dobrote.

Gostinsko podjetje Trojane d.d.

*Odhajajo rodovi, kot listje se ospe,
ljubezen pa je večna, nikoli ne umre.*

HARRY KEMP